

ZDISLAVA

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo	3
Pastýřský list	
Pastýřský list biskupa Jana Baxanta pro Nový rok 2014 L. P.	4
Představujeme	
Představujeme naše bohoslovce	5
Osobnost	
Zemřel děkan litoměřické kapituly Jan Nepomuk Jiříště	7
Z uměleckých sbírek diecéze	
Zveme vás do diecézního muzea a galerie	12
Církevní stavby v diecézi	
S Radkem Rejškem za varhanami litoměřické diecéze	13
Zprávy z diecéze	
Krátké zprávy z diecéze	14
Napsali jste	
Příspěvky čtenářů	16
Pozvánka na pouť do Svaté země	17
Charita	
Být Romem aneb jak se žije v osadě Kojatice	18
Pozvánky	
Pozvánky, knižní nabídka, JABOK: studium, vzdělávací kurzy	21
Z diářů biskupa a generálního vikáře	22
Fotogalerie	
Z pohřbu Jana Nepomuka Jiříštěho	23

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Zvonice kostela
Povýšení sv. Kříže
v Kadani

Fotografie
bez uvedení autora
Jana Michálová
a Miroslav Zelenka

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
leden, únor 2014 • 19. ročník • 1. číslo • 20 Kč

Milí čtenáři,

dostáváte do rukou první letošní číslo našeho diecézního časopisu Zdislava. Jméno svatě Zdislavy, hlavní patronky litoměřické diecéze, po níž je časopis pojmenován, se letos na těchto stránkách objeví častěji než jindy. Letošní rok byl vyhlášen Rokem rodiny a patronkou rodin je právě „naše paní“ Zdislava. Zásadní událostí Roku rodiny se v České republice stane národní pouť rodin na konci srpna 2014 ve Žďáru nad Sázavou. Tématem rodiny se bude rovněž zabývat shromáždění biskupské synody, svolané papežem Františkem (první, mimořádné zasedání, se uskuteční letos v říjnu, druhé, řádné zasedání, je plánováno na rok 2015). Současná rodina je ohrožena mnoha problémy. K zamyšlení nad skutečností rodiny ostatně vyzval ve svém novoročním pastýřském listu i náš diecézní biskup Jan Baxant. Zvláště v tomto roce je vhodné v modlitbách prosit nejen svatou Zdislavu o přimluvu za naše rodiny, za pozeňnaný manželský život plný pokoje. Pokojný a pozeňnaný ať je pro vás pro všechny celý letošní rok.

V tomto čísle se vrátíme k jedné smutné události, která se stala koncem loňského roku. V prosinci nás zaskočila zpráva o úmrtí děkana litoměřické katedrální kapituly, bělského faráře a okrskového vikáře mladoboleslavského vikariátu Jana Nepomuka Jiříštěho. Zemřel náhle, bez rozloučení. Zemřel mladý, šestého února by mu bylo čtyřicet let. Těžko můžeme říci proč, to nechme na Pánu Bohu. A jaký byl? Vzpomínky jeho farníků a přátel, které na následujících stránkách naleznete, nepotřebují další komentář.

Redakce

Za sebe bych si dovolila napsat, že jsem Bohu vděčná za tu čest, že mi dopřál se ohrát v přítomnosti tohoto výjimečného člověka, který dokázal svou moudrostí a důvtipem a empatií a svým velkým rozhledem získat mnoho lidí pro Pána. A že to bylo naplněných dvanáct let mého duchovního života.

Díky Bohu za něho a za tu čest, že jsem se mohla ohrát v jeho přítomnosti.

A také mu nikdy nezapomenu, co pro mne jako kněz a duchovní přítel udělal.

Jsem mu vděčná, že přivedl do kostela našeho táta, který do té doby do kostela nechodil, i když úplný bezvěrec nebyl. A dokonce se s Janovým přispěním stal kostelníkem.

A také splnil velký sen mé mamince, že je oddal před Pánem, aby mohli přistupovat ke svátostem.

Zaujalo mě u něho, že při kázání vycházel z kněžiště mezi nás a mluvil k nám jako k přátelům. Nebyla to přednáška od ambonu nebo jen přeríkání Božího slova svými slovy, ale člověk měl dojem, že více chápe souvislosti, a Jan také do toho s rozumem komponoval historii našeho kraje, k němuž jeho láska byla cítit.

V jeho kázáních byla znát rostoucí moudrost. A jak už jsem zmínila, svým důvtipem, empatií, nebývalým rozsahem vědomostí a rozhledem a také láskou ke kraji, historii, hudbě a úctou k svatým táhl své bližní trpělivě k Pánu.

Jsem mu vděčná za jeho obnovu poutního výstupu na hrad Bezděz v září kolem svátku sv. Jiljí, patrona kostelíka na Bezdězu, se zastaveními u kapliček. A z té viditelné stránky děkuji za obnovu interiéru kostela, obrazu sv. Jiljí a varhan nejen v bezdězském kostele.

Vzpomínka je hodně a není v mých silách je dát dohromady v pár řádcích a také je jich dost osobních, které se nedají publikovat a zůstanou mezi ním a námi – jeho farníky.

Prostě shrnuto pár slovy: DÍKY BOHU za tohoto kněze, rádce, přítele, obnovitele... Jana Nepomuka.

A díky Tobě, Jane, za Tvé „vaření chutných polévek“ kolikrát ze syrových a hůře stravitelných ingrediencí.

Simona Procházková, Bezděz

Hospodine, z tvé síly se raduje král.

(Zl 21)

Mons. Jana Baxanta, biskupa litoměřického, pro Nový rok 2014 L. P.

Bratři a sestry,

na začátku nového roku Páně, ještě v okruhu vánočních svátků a v den slavnosti Matky Boží Panny Marie, vás všechny zdravím s ujištěním modliteb a přáním Božího požehnání. Rozhodl jsem se vám, s použitím biblických, katechismových, koncilních a synodálních přípravných textů o rodině a manželství, předložit několik řádek listu s pozváním k zamyšlení nad skutečností rodiny u vědomí, že každý z nás má s rodinným životem své vlastní zkušenosti. Téma rodiny nemůže být tedy nikomu z nás cizí.

Vzpomínám si na vyprávění dnes už dospělých dětí jedné početné chorvatské rodiny. U nich doma jejich maminka pravidelně, každý den brzy ráno, pekla chléb. Samozřejmě si mohli zajít do pekárny a chleba koupit. Nečinili tak. Proč? Když se probouzeli do nového dne, domácnost byla provoněna čerstvě upečeným chlebem. I tím sílilo vědomí všech členů zmíněné rodiny, že doma není nikdy hlad a nouze, protože je tam to nejnuttější k životu: chléb. Vůně chleba jistým způsobem tvořila bezpečí domova, ale nejen to. Měli se rádi. Žili pospolu. Jeden se opíral o druhého, jeden pomáhal druhému. Idyla prostředí, které je vyjádřeno jednoduchým slůvkem: doma. Rodinná láskyplná atmosféra, nám všem, nemá být ani dnes vzdálená!

Dovolte, abych připojil ještě jednu vzpomínku na minulá léta z mé duchovní správy. Tehdy, vždy před Vánoce a Velikonocemi, se ve farnosti, kterou jsem spravoval, našli dobrodinci a se sbírali mezi sebou tolik finančních prostředků, že se každé rodině s více dětmi mohlo před svátky alespoň malým příspěvkem vypomoci. Těch obdarovaných rodin bylo každoročně něco kolem třiceti. Chápu, že to někomu z vás může znít jako pohádka z dávných časů. Nicméně, byla to realita.

Dnes se však objevuje problematika rodiny, ještě před nedávnem nevídaná: dvojice, žijící spolu ve faktickém svazku, které ale manželství neuzavírají a často myšlenku na ně úplně vylučují, nebo spojení lidí stejného pohlaví, jimž je nezřídka ve světě přiznána možnost adopce dětí. Objevují se čím dále častější myšlenkové tendence směřující k legislativním návrhům, které znehodnocují trvalost a věrnost rodinného společenství. V současných okolnostech mnoho dětí a mladých, přicházejících na svět v neregulárních manželstvích, mnohdy ani následně

nepozná a neuvidí své skutečné rodiče. Přitom krása biblického poselství o rodině má svůj původ ve faktu, že muž i žena byli oba stvořeni k Božímu obrazu a podobnosti. Manželé, spojení nerozlučitelným manželským poutem, prožívají krásu lásky, otcovství a mateřství a nejvyšší důstojnosti, neboť se mohou zúčastnit na stvořitelství Božím díle. V daru, kterým je plod jejich spojení, přebírají odpovědnost za růst a výchovu dalších lidí pro budoucnost lidského rodu. Plozením muž a žena s vírou naplňují povolání být Božími spolupracovníky při péči o stvoření a růst lidské rodiny.

Boží Syn, Spasitel, Slovo, které se v lůně Panny Marie stalo tělem, žil a rostl v nazaretské rodině a zúčastnil se svatby v Káni, jejíž slavení obohatil prvním ze svých zázraků. S radostí přijímal pohostinnost v rodině svých prvních učedníků a v Bethanii utěšoval zarmoucenou rodinu svých přátel. Ježíš Kristus obnovil krásu manželství tím, že znovu předložil sjednocující Boží plán, který pro tvrdost lidského srdce byl opuštěn dokonce i v tradici izraelského lidu. Návratem k počátku Ježíš vyučoval a povzbuzoval k jednotě a věrnosti manželů.

I v prvotním křesťanském společenství se rodina objevovala jako „domácí církev“. V tzv. „rodinných kodexech“ novozákonních apoštolských listů je rodina označována za místo hluboké solidarity mezi manžely, mezi rodiči a dětmi, mezi bohatými a chudými. Svátý Pavel, učitel národů, označuje manželskou lásku mezi mužem a ženou za „veliké tajemství“, které ve světě zpřítomňuje lásku Krista a církve. Stále platí, že rodina, v níž se stýkají různé generace a vzájemně si pomáhají získat vyspělejší moudrost a sladit lidská práva s ostatními požadavky společenského života, je základem společnosti.

Je zřejmé, drazí bratři a sestry, že rodina v rozmanitosti svých členů má Bohem danou vlastní krásu. Rodina je prostorem, kde jednotlivci se stávají dospělými, a tedy i statečnějšími brát na sebe nelehký, ale nutný úkol odpovědnosti za druhé. V domácí atmosféře se učíme opravdové lásce, znající sebeovládání a ochotu k oběti. V prostředí rodiny se osvojuje cit a vůle pro společnou věc. Rodina v současné době má i svá úskalí, ohrožení, krize. Prohlubovaly by se, kdybychom jen přihlíželi a kritizovali. Rodina potřebuje náš společný zájem, podporu, obhajobu, zastání a naše modlitby. Dobrodiní rodiny potřebujeme všichni znovu objevit. K tomu vás všechny vybízím.

A žehnám všem: prarodičům, manželům, rodičům, dětem, vnoučatům, mladým i starým, zdravým i nemocným, vašim rodinám, a to na přímluvu Ježíšovy Matky i matky naší Panny Marie.

Váš + Jan

Představujeme naše bohoslovce

V tomto čísle vám alespoň krátce představíme tři naše bohoslovce studující za litoměřickou diecézi: Štěpána Smolena, Lukáše Hrabánka a Pavla Michalce. Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant jim při letošní slavnosti svatého Štěpána, prvomučedníka, ve svatoštěpánské katedrále v Litoměřicích (26. prosince 2013) udělil služby lektorátu, akolytátu a kandidatury. Slavnost se konala za účasti návštěvy z pražské apoštolské nunciatury.

Slavnosti se účastnili všichni naši bohoslovci studující za litoměřickou diecézi – studenti Arcibiskupského semináře v Praze: Vít Machek (student 5. ročníku), Mgr. Štěpán Smolen (4. ročník), Mgr. Pavel Michalec (3. ročník) a Ing. Václav Novák (1. ročník), a dále Mgr. Lukáš Hrabánek (studující licenciát v německém Eichstättu).

Hlavním celebrantem mše svaté byl diecézní biskup Mons. Jan Baxant, koncelebrovali generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSsR, probošt katedrální kapituly a dómský farář J. M. can. Jiří Hladík O.Cr. a sekretář apoštolské nunciatury Mons. Mislav Hoždič.

Při mši svaté přijal bohoslovec Štěpán Smolen službu lektora, Lukáš Hrabánek službu akolyty a Pavel Michalec byl biskupem přijat mezi kandidáty jáhenství a kněžství.

Biskup Jan Baxant v homilii řekl: *Jsem rád, že k udělení služeb našim bohoslovcům dochází právě v tento den, v den poutní slavnosti svatého Štěpána, kdy myslíme na celou diecézi a na všechny potřeby, které naše diecéze má. Jsem rád, že bohoslovci jsou v naší katedrále spolu s námi, už také proto, že je to velmi důležité upozornění, že potřebujeme nutně nová kněžská povolání a vůbec nová zsvěcená povolání, tedy povolání od Pána Boha k tomu, abychom my křesťané zsvěceně, ne jen tak povrchně, lhostejně, bez zvláštního hlubokého zájmu, ale zsvěceně, to znamená opravdově, upřímně, podle svých sil svědčili v tomto světě o Pánu Bohu, o jeho existenci, o jeho přítomnosti a abychom šířili Kristovo radostné poselství – evangelium do všech koutů, do všech farností, do všech míst, aby se Kristova zvěst dostala ke všem obyvatelům naší, minimálně naší diecéze. Těch obyvatel je mnohem více než jeden milion a někteří z nich buď o Kristu ještě vůbec nic neslyšeli, anebo slyšeli jenom hlouposti a nesmysly, které v různých dobách a při různých příležitostech*

K tomuto všemu, a jistě i ještě k dalším věcem jsme povoláni všichni – ale, přeci jen, Pán Bůh ještě dává osobnější a specifické povolání některým z nás, a ty dnes máme zde: Štěpána, Lukáše a Pavla. Ti mají být zvláštním způsobem pověřeni ke službě v církvi Kristově a jedině v duchu služby je za své spolupracovníky rád přijímám.

Štěpán – přečetl nám první čtení – má přijmout službu lektora, předčítatele Božího slova. Je nutné, aby každý lektor Boží slovo přednášel, předkládal. Přejeme proto Štěpánovi, aby nejenom předčítal Boží slovo srozumitelně, ale aby se s Božím slovem, které bude předkládat druhým, nejprve ztotožňoval. Aby Boží slovo platilo i pro něho. Aby to byla směřnice jeho života. To neznamená, Štěpáne, nic jiného, než jen to, abys žil podle Božího slova, které budeš předčítat.

proti Kristu a proti Kristově církvi, ale třeba i proti jejím představitelům různé zdroje a různé kampaně přednášejí.

Jsme to tedy my, kteří v této diecézi pracujeme pro Krista, jsme to my, kteří chceme evangelium druhým lidem hlásat, a to nejenom slovem, ale svým životem svědectví, a jsme to my, kteří se také Kristovým evangelium máme nechat vést a máme žít pod silou Kristova evangelia, tedy pod Božím slovem, i když jsme svým způsobem v tomto světě reprezentanty Kristovými a někteří i církvi pověřeni Kristovo evangelium zvěstovat a zprostředkovávat. Ale to by

nestačilo. Jsme ještě Pánem Bohem vyzýváni a žijeme v této naší diecézi proto, abychom se také pro Kristovo království, pro šíření Kristova evangelia obětovali, abychom se stávali smírnými obětmi. Kristus nás vybízí a velmi výstižně nám připomíná, že každá opravdová oběť je činěna ve skrytosti, tiše, nenápadně, bez nějakého zvláštního hřebku a reklamy.

Lukáš má přijmout akolytát. To znamená, že bude pověřen službou rozdávající Tělo a Krev Krista, tedy nejvyšší svátost oltáře – eucharistii. Bude moci vést bohoslužby slova a svolávat lid k bohoslužbám. Akolytát je, Lukáši, spjat s eucharistií a eucharistie je díky díky Pánu Bohu. Při výkonu této služby, ať už ji budeš vykonávat kdekoli, třeba i v Eichstättu

tu, kde momentálně studuješ, děkuj Pánu Bohu za svůj život, za křesťanský život. Tvoji blízcí tě ke křesťanskému životu vedli a já jsem rád, když jsem tě jako miminko pokřtil, že potom ve tvém životě následovala skutečně křesťanská výchova.

A Pavel – jako bývalý policista a učitel policejní akademie měl původně dohlížet nad těmi, kteří mají být chráněni a kterým má být pomáháno –, se nyní stane kandidátem jáhenství a kněžství. Nikdy nemůže být nikdo donucen k rozhodnutí přijmout kněžské nebo jáhenské svěcení. Samozřejmě to bude trvat ještě nějaký čas, ale kandidatura, Pavle, to už je první rozhodnutí. A já ti přeji ze srdce, abys toto dilčí, ale přeci jen svoje osobní rozhodnutí prohluboval ve všem, co děláš – v modlitbě, v meditaci, ve studiu. Abys jednou mohl podat to zásadní, celoživotní rozhodnutí pro jáhenství a kněžství, pro totální zasvěcení se Pánu Bohu.

Milí přátelé, bratři a sestry, je třeba, abychom pamatovali v modlitbách na naše bohoslovce a na všechny ty, kteří se chtějí zasvětit Pánu Bohu, abychom je stále vytrvale nesli v náručí svého srdce, svých modliteb.

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant se setkává s bohoslovci studujícími za litoměřickou diecézi několikrát v roce. O Vánocích je pravidelně zve do Litoměřic, aby společně slavili mši svatou a v biskupské rezidenci společně poobědvali. Stejným tématem v rozhovorech je duchovní formace ke kněžství, osobní prožívání času v semináři, a v neposlední řadě i studium na teologické fakultě.

Mgr. Štěpán Smolen

Je mi třicet a jsem semináristou čtvrtého ročníku v Arcibiskupském semináři v Praze.

Pocházím z Českého Krumlova, tedy z jihočeských Sudet, ale kořeny naší rodiny sahají – tak jako u mnohých v pohraničí – do daleka: ze čtvrtiny jsou jihočeské, ze zbylých tří čtvrtin vedou do hor na střední Slovensko a mezi Slováků v rumunských kopcích.

Narodil jsem se do nepraktikující katolické rodiny, ale během studií na gymnáziu jsem začal, zprvu opatrně, chodit do kostela. Nejprve jsem postával vzadu za sloupem. Později

v Praze, během vysokoškolských let na filosofické fakultě, jsem se díky přátelům a učitelům (živým i těm na stránkách knih) odvážil přijít blíž. Poprvé jsem přijal svátost smíření a eucharistie a nechal se biřmovat.

Právě po biřmování mě zčistajasna překvapila otázka povolání a nedala mi klid. Provázela mě při všem, co jsem od té doby dělal jako kostelník v akademické farnosti, jako ošetřovatel v Nemocnici Milosrdných sester pod Petřínem i během ročního studijního pobytu v Belgii.

Po absolvování filosofické fakulty jsem se nakonec rozhodl pro diecézní kněžství. Proč za litoměřickou diecézi? Srdce mě táhlo, dřív než rozum znal důvody. Postupně stále jasněji vidím, proč právě sem. Věřících tu možná není mnoho, ale po Bohu hladových ano. Cítím se být tažený na okraj mezi ty, kdo se ptají, i ty, kdo nemají zájem. Jedněm ukazovat cestu k Bohu a za druhé se Bohu darovat.

Pokud jde o mé záliby, jsem především nenapravitelný knihomol. Také rád putuji: diecézi a – je-li čas – i dál. Na poslední větší cestu jsem se vypravil v létě 2010 z Litoměřic za svatou Terezií do Lisieux. Zkušenost s Pánem, který se stará o ty, kdo mají prázdné ruce, pro mě tehdy byla velkou posilou v rozhodnutí pro kněžství.

Mgr. Lukáš Hrabánek

Narodil jsem se před 26 lety v Praze. Tam jsem byl také pokřtěn v kostele svatého Antonína Paduánského v Praze 7 a stále mám trvalé bydliště v Praze - Dejvicích. Mým domovským kostelem je jezuitský kostel sv. Ignáce v Praze 2. Vystudoval jsem bilingvní sekci na gymnáziu Jana Nerudy na Malé Straně. Následující rok po maturitě jsem strávil v Olomouci v Teologickém konviktu a potom jsem pokračoval na Teologické fakultě Karlovy university v Praze. Jeden semestr jsem v rámci mého studia strávil na universitě v Regensburgu. Studia jsem po čtyřech letech zakončil magisterským titulem a působil jsem půl roku jako pastorační asistent v Kolíně. Od prvního března 2013 jsem, díky souhlasu otce biskupa Baxanta, bohoslovcem litoměřické diecéze.

V průběhu času jsem byl přijat mezi kandidáty jáhenství a služebného kněžství a byl mi udělen lektorát. Na svátek svatého Štěpána, při poutní slavnosti v Litoměřicích jsem přijal službu akolyty. Od října 2013 díky velkorysosti eichstättského biskupa Hankeho, otce biskupa Baxanta a svolení rektora tamějšího semináře Wölfleho studuji licenciát v oblasti dogmatické teologie a zároveň jsem v 5. ročníku kněžského semináře. Mezi mé záliby patří studium dogmatiky, literatura, hudba a sport, zvláště tenis.

Povolání ke kněžství pociťuji již od dětství a mojí odpovědí na toto volání byla podaná žádost o přijetí do kněžské formace. Velkou část léta jsem od malička trávil v Jablonci nad Nisou, kde jsem poznal řadu kněží litoměřické diecéze. Rád vzpomínám zvláště na pana děkana Hodače a pana děkana Bratřovského, kteří v Jablonci působili mnoho let. Rád bych i po jejich příkladu sloužil Trojjedinému Bohu a lidem tam, kam mne otec biskup pošle.

Mgr. Pavel Michalec

Je mi 29 let, narodil jsem se v Českém Těšíně, ale vyrůstal jsem v Holešově, ve městě, kde působil sv. Jan S a r k a n d e r a které leží pár kilometrů od Svatého Hostýna.

Před vstupem do semináře jsem sedm let pracoval u policie. Vystudoval jsem Policejní akademii v Praze a následně jsem vyučoval kriminalistiku na Vyšší a střední policejní škole v Holešově. V současné době studuji třetí ročník Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy.

Jsem konvertita, v Boha jsem uvěřil během studií na střední škole a pokřtěn jsem byl v roce 2003. O pár let později mě stále častěji provázela otázka, jestli mě Pán nevolá někam jinam. Začal jsem pociťovat touhu stát se knězem a rovnou mě to neodolatelně táhlo do litoměřické diecéze.

Ve volných chvílích rád čtu, jezdím na kole nebo si jdu zaběhat. A pokud mi to čas umožní, tak také rád vyrazím na cesty – nemusí to být nijak daleko, hory a příroda litoměřické diecéze mě okouzly a rád se tam vracím.

Připravila Jana Michálková

Zemřel děkan kapituly

Jan Nepomuk Jiříšťa

V pondělí 9. prosince 2013 zemřel náhle v odpoledních hodinách ve věku 39 let kněz litoměřické diecéze, děkan Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích J. M. can. Jan Nepomuk Jiříšťa, farář v Bělé pod Bezdězem a okrskový vikář mladoboleslavského vikariátu.

Pohřební mši svatou sloužil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant v úterý 17. prosince 2013 v 10 hodin v kostele Povýšení svatého Kříže v Bělé pod Bezdězem. Poté byly ostatky převezeny do Turnova, kde se od 14 hodin konalo rozloučení se zemřelým při mši svaté v kostele Narození Panny Marie. Hlavním celebrantem mše svaté byl generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSsR. Po obřadu bylo tělo zesnulého kněze uloženo do rodinné hrobky na místním hřbitově.

Rekvie sloužil probošt litoměřické katedrální kapituly J. M. can. Jiří Hladík O. Cr. v tento den od 7.30 hodin v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích.

Biskup Jan Baxant připomněl zvláště duchovní vztah patera Jana Nepomuka Jiříšťa k českému světcí Janu Nepomuckému, jehož jméno přijal, a ocenil jednak jeho silný vztah ke kraji, v němž žil a působil, a jeho hrdoť na to, že je Čech, jednak to, že byl knězem vzdělaným, ve své kněžské službě kompetentním a spolehlivým. „Zdůrazňoval, že žijeme v určitém prostředí a že to prostředí máme vzít za své, máme je milovat, protože v něm žijí lidé a my jsme tu pro lidi,“ řekl biskup. „Miloval literaturu, hudbu, umění. Spolu se svými farníky vytvářel jedno Boží dílo. Vás, své farníky, měl rád, měl ve vás své spolupracovníky, společně jste šířili Boží království. Nyní vám může pomáhat ještě intenzivněji, máte v něm svého přímluvce,“ adresoval zcela zaplněnému kostelu v Bělé.

A loučil se i plný kostel v Turnově, ve městě, kde se pater Jan narodil, kde sloužil svoji první mši svatou a které se teď stalo místem jeho posledního odpočinku. Na společně strávená léta tu vzpomínal probošt kapituly, prelát Jiří Hladík, který byl v Turnově farářem. „V Turnově jsme začínali spolu. Bydlel tu na faře a moc mi pomáhal. Měl velké dary Ducha svatého: byl lidský, jeho inteligence byla nadprůměrná, přitom byl ve svém životě prostý a obyčejný. Tak jsem ho já poznal. Vážil jsem si jeho lásky k tomuto kraji – k Máchově kraji, k lidem. To v něm opravdu bylo. Bylo mu to Pánem Bohem dáno. S Honzíkem odchází také kus mého života,“ řekl probošt.

Z homilie generálního vikáře P. Stanislava Příbyla:

Vždy, když se setkáváme s dramatickým nebo náhlým závěrem života člověka, ptáme se, proč? Jaký byl důvod? Proč jsi to, Pane Bože, takhle zařídil? Nebo, kdo za to může? Jsme zvyklí uvažovat logicky a hledat příčiny a důsledky našich jednání. A Bůh někdy jedná způsobem, že něco udělá a neřekne nám proč. Stejná situace nastala při Ježíšově smrti a zmrtyvýchvstání. Ježíš, který s apoštoly tvořil dobré společenství, najednou odchází, umírá, a lidem kolem něj se hroutí svět. Dva z nich, Ježíšovi učedníci, jdou potom cestou z Jeruzaléma do Emauz a po cestě říkají: „Proč se to muselo stát? To není možné.“ A najednou se k nim

R. D. Jan Nepomuk Jiříšťa se narodil 6. února 1974 v Turnově. V roce 1992 v Turnově vystudoval gymnázium. Od roku 1994 byl posluchačem Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy. Toto studium zakončil roku 1999 magisterskou prací.

Na kněze byl vysvěcen 29. června 1999. V srpnu 1999 byl ustanoven farním vikářem ve Varnsdorfu. Od 1. srpna 2000 působil nejprve jako administrátor a později jako farář v Bělé pod Bezdězem. Současně spravoval i farnosti Bezděz, Bořejov, Okna, Bezdědice, Kruh a Dolní Krupá.

Postupně byl jmenován okrskovým vikářem mladoboleslavského vikariátu, členem Kněžské rady a Sboru poradců.

Dne 12. února 2011 byl jmenován sídelním kanovníkem a děkanem Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích.

R.I.P.

přidává poutník, jde s nimi kus cesty a pomalu, pomaličku jim vysvětluje smysl Písma, smysl té události, ale oni nepoznávají, kdo to je, poznávají ho až při lámání chleba. A pak si zpětně říkají: což nám nehořelo srdce?

Jsme ve stejné situaci. Nezbyvá nám, než jít kus cesty dál, až pochopíme. Jednou určitě pochopíme. Nezbyvá nám, než si nyní říci: Je důležité pochopit? Nestačí tento fakt nějak zpracovat? Přijmout? A vlastně po-

užijeme-li slova dnešního evangelia, uvědomit si, že už jsme s někým šli, že on už rozpaloval naše srdce, už nám s ním bylo dobře, už jsme ho poznali, že je teď třeba vrátit se do Jeruzaléma a začít na troskách toho zmařeného života nějaké nové dílo. A to nové dílo nemá být úplně nové – nemá se něco zbourat, vybagrovat, odvézt pryč a začít od nuly -, ale má se stavět na tom, co bylo vybudováno. A my, kteří Jana známe, kteří jsme ho znali, víme, že je na čem budovat: že to byl člověk, který byl knězem tělem i duší, že to byl člověk, který měl rád lidi, který měl rád život, který dokázal žít ve všech dimenzích života naplno, že to byl člověk, který znal souvislosti, který byl velmi chytrý, a všechny tyto dary používal k tomu, aby sloužil lidem, aby sloužil Pánu Bohu, aby lidi k Pánu Bohu vedl. Nám srdce hořelo a teď ho nesmíme nechat vyhasnout. Že nám Bůh postavil do cesty takového člověka - pro vás syna, bratra, příbuzného, pro nás spolubratra, pro vás další pana faráře nebo kněze, kterého jste znali, nebo dobrého člověka, se kterým jste se někdy setkali, to je určitý úkol. Že jsme se sešli na jedné křižovatce života, to není jenom náhoda. On nám rozpálil naše srdce a teď je potřeba ten pláminek udržovat.

Život je jako umělecké dílo. Kdo je umělec, ví, že na uměleckém díle jsou důležité dvě věci: jednak aby byl vypracován detail, čili musí se umět řemeslo, a pak je důležitá kompozice. Když jedno z toho chybí, není to umění. Když se podíváme na mozaiku, vidíme kamínky zasazené do celku. Jedna věc je vidět, jak každý z nich je nádherný, ale druhá věc je opracovat je a zasadit do nějakého celku. Každý čin našeho života je takovým kamínkem mozaiky a náš život je mozaika jako celek. Pán Bůh už zasadil do Janova života poslední kamínek této mozaiky. Nám se zdá, že není dokončena, ale Bůh ji dokončil. A my se musíme naučit v tomto uměleckém díle číst. Poznat v něm Boží záměr. Poznat v něm Boží dobrotu, přestože teď se nám pravda jeví krutá. Když se setkáváme se smrtí druhého člověka, není to jenom proto, abychom nad tím plakali, ale je to určitý druh memento a také předseztí vůči nám samotným. My musíme život žít ještě plněji, ještě kvalitněji. Z materiálu, který nám Bůh dal, musíme také vytvořit umělecké dílo. Nikdo z nás není jen do počtu. Každý jsme jedinečný, každý máme ze svého života udělat umělecké dílo. Když takto před sebou vidíme kvalitní a naplněný život, je to předseztí, abychom z kamínků dobrých skutků, z kamínků hřiven, které zúročíme, z dovedností, které nám byly dány a které jsme povinni nejen přechovat sami pro sebe, ale nabízet je druhým jako veliký dar, vytvořili opravdové umělecké dílo. A kdo je to umělec? Kdo tomu dává ten šmrnc? To je přece Bůh, který nás stvořil ke svému obrazu, který nás nesmírně miluje už tím, že nám dal svobodnou vůli, že nám dal rozum, že nás učil a naučil rozumět kráse a že nám dal život jako takový.

Život je také jako hudba. Ta je takovým zvláštním uměním - vytvoří se, vznikne a v tom samém okamžiku zazní i zanikne a musí se tvořit znova. Jestliže chodíme na koncerty, jsme v situaci člověka, který vidí umění teď živě. A takový je právě život. Život se prostě žije. A v tom okamžiku, který prožíváme, umělecké dílo vzniká a zase zaniká. Tady vidíme, že čas, který nám je dán, je jedinečným Božím darem.

Náš život je jedinečný Boží dar, a když se díváme na smrt člověka, která je náhlá, je potřeba si uvědomit, že náš život je závažná skutečnost. Nemáme se bát soudu, nemáme se strachovat, jak to s námi dopad-

ne – vždyť jsme v Božích rukou. Ale máme si uvědomit, že život žijeme jen jednou, a to ne tak, že jednou to dáme do pořádku, až budeme v důchodu, ale že teď žijeme ten svůj život a že ten okamžik, který teď žijí, se už nikdy nezopakuje. Že cennost života je v těch vteřinách, které prožíváme právě teď. Minulost svěříme do Božího milosrdenství, budoucnost ponecháme naději jako božské ctnosti, ale život, který prožíváme, je ta skutečnost, která je nyní. Mluvil-li jsem o hudbě, nyní se hraje symfonie našeho života. Kéž tam je nyní co nejméně falešných tónů.

Když vidíme tak náhlý odchod člověka ze života, přijmeme svůj život jako dar. Právě z lásky k našemu zemřelému, který nás měl rád a my jeho. Chtějme svůj život žít pořádně a zúročit všechny dary, které jsme dostali. Ptejme se, čím jsem já pro druhé? Co pro ně mohu udělat? Čím je mohu obdarovat? Jaké jsou moje hřivny? Jaké jsou moje dary? Jak je rozvíjím? Žiji skutečně svůj život naplno?

Děkujeme Pánu Bohu za život našeho zemřelého a jsme rádi, že jsme s ním mohli ujít kus cesty životem, tak jako šli dva učedníci z Jeruzaléma do Emauz. Děkujeme, že v jeho blízkosti nám bylo rozpáleno srdce. Chceme tento pláminek uchovávat dál živý, abychom Boží světlo mohli nést po světě dál a donést až do cíle.

Připravila Jana Michálková
Fotogalerie na straně 23

Napsali o něm

Kromě jiných darů měl i neuvěřitelnou schopnost přitahovat (a zároveň nadchnout pro společnou věc) lidi tzv. nevěřící, tedy hledající, tápající, pochybující, protože i on sám stále hledal, tápal a pochyboval – zejména o sobě.

Jeho největším darem (onou biblickou „hřivnou“) bylo slovo. To správné slovo ve správné chvíli, ten pravý výraz pro vystižení podstaty, což jsme téměř bez dechu sledovali při každém jeho kázání a zároveň se divili, jak bravurně a jednoduše dokáže přiblížit nám, obyčejným lidem, vznešená slova Písma, např. na první pohled nesrozumitelný text Starého zákona. Dokázal ve svých proslovech málem až gotickým oblokem překlenuvat a propojit dávnou minulost se žhavou současností, odlehčit náročné teologické téma klid-

ně i vtípem o své osobě, případně mile zažertovat na adresu někoho blízkého (během svatebního obřadu použil vysokoškolské tituly obou snoubenců a při tom o nastávající novomanželce prozradil, že dotyčná si při oslovení „magistro“ připadá jak lékárnice od Černého orla). Jeho smysl pro humor dokládá i přezdívka Windows, jak nazýval ves Okna...

K otci Janovi se chodilo bez obav i ke zpovědi, což nebývá u katolíků obvyklé. Svátost smíření, běžně nazývaná zpověď, je velice důvěrná chvíle, kdy člověk vyznává své viny Bohu před knězem. P. Jan byl našťástí velice laskavý člověk i během této „akce“, nikdy hříšníka neodsoudil, naopak se každého snažil podpořit vlnivým slovem, radou či jinou pomocí.

Proudily za ním doslova zástupy lidí potřebných, zoufalých, opuštěných, hledajících útěchu. Obraceli se na něj všemi cestami – po telefonu, e-mailu či osobní návštěvou, i když pocházejí třeba ze vzdálených koutů naší republiky, jeden muž přijížděl dokonce až z Nizozemí.

Asi nespočítáme, kolik dětí či dospělých pokřtil, kolik snoubenců oddal, kolik mrtvých pohřbil – a vždy si předem zjistil dostatek informací, aby jeho kázání či promluvy byly osobní, aby skutečně oslovily toho pravého příjemce. Příkladem je spousta, např. na pohřbu paní Eleonory Herbstové z Bělé pod Bezdězem vykreslil během kázání její rodný kraj tak plasticky, až to vypadalo, jako by se tam sám narodil, jako když tam zná každý kámen.

Neváhal si vždy zjistit či ověřit potřebné údaje, které pak citoval z paměti, ať už jména či přesná data, až udivení posluchači přirovnávali otce Jana k chodící encyklopedii.

A nelze opomenout ani skutečnost, že slovní um prokazoval i v němčině (krom toho ovládal celou řadu cizích jazyků, spatra překládal z latiny a řečtiny), takže byl vítaným kazatelem česko-německých mší, neboť skvěle kázal v obou jazycích (např. při setkáních s německými rodáky ve vsi Okna).

Dveře bělské fary byly otevřené skutečně každému, P. Jan nedokázal odmítnout nikoho. S tím souvisí i fakt, že obětavě chodil řadu let podávat sv. přijímání jedné farnici do jejího domu každou neděli.

Jeho vzdělání v oblasti dějin, teolo-

gie a vůbec humanitních věd bylo skutečně ohromující (dostal např. cenu Josefa Dobrovského za nejlepší absolventskou práci z teologických oborů), jeho znalost historických postav, dějinných souvislostí, památek existujících i těch zaniklých (viz jeho obrovský soubor fotografií chrámů, soch, obrazů) byla záviděníhodná, navíc ke všemu uměl dodat nějaký detail, o němž třeba ani vysokoškolační neměli ponětí. Vždy to ale sděloval tak laskavě, takovou formou, že posluchač s úžasem naslouchal, ale necítil se trapně, protože panu faráři nestačí...

O jeho širokém záběru svědčí nescísně množství textů, článků, přednášek, kázání a promluv, které za svůj poměrně krátký život vytvořil. Psal zejména o své oblíbené litoměřické diecézi, a protože si brzy po svém příchodu do Bělé toto město i jeho širé okolí zamíloval, ovládl bělské dějiny tak dokonale, že i mnozí rodáci v důchodovém věku, kteří málem nevytáhli paty za bělská humna, díky P. Jiříštemu opravdu důkladně poznávali „svůj“ kraj pod Bezdězem.

Otec Jan našťástí nerozšiřoval své vzdělání jen bádáním v archivech a knihovnách, žil plně přítomností a v ní chtěl zachovat odkaz i těm budoucím. S neuvěřitelným nasazením dokázal během třinácti let opravit dlouhou řadu církevních památek: kostelů, kaplí, božích muk. Obnovil dávné tradice – polední zvonění kostelních zvonů, tzv. božítelových průvod ve Vísce, slavení poutí v různých vsích (Dolní Krupá, Bořejov atd.).

Dokonce navázal spolupráci i s moderními umělci a reálně propojil staré umění s novým (např. výzdoba kostela v Bořejově, socha sv. Zdislavy v Bělé). Nevíme, jakým zázrakem vždy našel ochotné spolupracovníky a shromáždil potřebné – a účtyhodné – množství peněz. Dokázal sám sepsat nejrůznější žádosti o grant, o dotace, přemohl vrozenou ostýchavost a žádal i farníky o finanční příspěvky na opravu kostelů. Často jsme se báli, že dáváme málo, ale P. Jan to pokaždé, skoro by se chtělo říct zázračně, splatil a pak všem dojatě děkoval za štedrost.

Protože byl velmi skromný, dalo ženám ve farnostech značnou práci zjistit, jakou dobrotou by svého pana faráře uctily. Až málem detektivním pátráním bylo zjištěno, že má rád např. bramboráky, a některé farnice neváhaly vstát za kuropení, aby tuto

pochoutku donesly otci Janovi na ranní mši.

Ovšem důležitější potravou, tou duchovní, bylo pro něj Písmo svaté, tedy Bible. Z ní citoval v různých vydáních (např. Bible svatováclavská) a úžasně se v ní orientoval. Duševně ho „sytila“ a velkou radostí pro něj dále byla hra na varhany. Na tento monumentální nástroj se naučil hrát úplně sám, což je skutečně unikát – ani někteří špičkoví klavíristé nedokážou hrát na varhany, protože se jim nedaří zkoordinovat hru všech čtyř končetin. Při svých mších tedy s přehledem zastal práci varhaníka (zároveň díky krásnému barytonu ovládl chrám i zpěvem). Při akcích typu Den otevřených dveří památek či Noc kostelů návštěvníky bělského farního kostela uchvacoval varhaními improvizacemi. V roce 2002 se svým přítelem ze studii Janem Fajfrem nahrál CD, které obsahuje i dvojimprovizaci obou Janů (v bělském chrámu se totiž nacházejí dvoje varhany, takže se pánové nemuseli střídat, ale mohli hrát zároveň, každý na jeden nástroj).

Hudbu Jan Nepomuk opravdu miloval z celého srdce. Měl nádherný sytý hlas i dobrou techniku, takže zpíval jak profesionální zpěvák. Dokázal si vychutnat moderní díla (Miloš Bok, Zdeněk Lukáš) i barokní skladby (J. S. Bach). Jeho rozhled v kultuře byl také nepředstavitelný, byl neuvěřitelně sečtělý a orientoval se ve starší i v soudobé tvorbě. Jeho milovaným autorem byl např. Jakub Deml. A kolik odborných publikací přečetl – k Vánocům či k narozeninám, případně jiným příležitostem, si vždy přál nějakou novinku. Letos měl dostat pod stromeček nejnovější publikaci profesora Royta Mistr třeboňského oltáře. Knihu jsme objednali den před jeho úmrtím...

Jan Nepomuk dokonale ovládal i moderní technologie, byl stále k zastížení na mobilním telefonu, používal e-mail i Facebook a na jeho úřední hodiny by se klidně mohl psát pořadník. Kromě manažera řady farností (celkem měl na starost přes 30 obcí) byl mimo jiné členem kulturní komise města Bělá, zastával četné církevní funkce a spolupracoval s celou řadou periodik či institucí, např. s bělským muzeem, kam se mu dokonce podařilo umístit středověký originál bělské Piety z farního kostela Povýšení sv. Kříže, který se nacházel řadu let mimo Bělou. P. Jan vyvinul obrovské úsilí, aby se vzác-

na socha vrátila zpět a při příležitosti umístění této památky v muzeu proslovil úžasnou přednášku o bělském církevním skvostu i o jiných pietách doplněnou mnoha krásnými fotografiemi z vlastní sbírky. Pieta je stále k vidění v bělském muzeu, kam byla z kostela přemístěna kvůli větší bezpečnosti.

P. Jiříšně spolupracoval i s filmaři – v den jeho pohřbu 17. prosince dokonce dávali na ČT 1 Trapasy, na nichž se podílel (díl Zpověď se odehrává v bořejovském kostele, jehož byl Jan Nepomuk duchovním správcem, hlavního hrdinu – venkovského kněze – v podání Pavla Lišky učil náš pan farář dělat kříž a žehnat). Delší dobu spolupracoval s Českým rozhlasem stanicí Vltava – jeho promluvy se sice vysílaly až kolem půlnoci, ale někteří farníci si nařídili budík, aby o ně nepřišli. Když jsme si na noční čas stěžovali, s úsměvem nás P. Jan ujistil, že mu to vůbec nevadí.

Jeho vystupování bylo velice přirozené, člověk by vůbec nepoznal, že trpí trémou, dokázal přednášet z paměti sáhodlouhé promluvy, ale když zjistil, že je to příliš dlouhé, ihned začal krátit, aby posluchače neotrávil. Při každé mši kázal něco jiného, i když měl během jediného dne více bohoslužeb.

Co opravdu nesnášel, bylo focení jeho osoby. On sám fotografoval rád, ale být objektem zájmu někoho jiného s fotoaparátem v ruce se mu vůbec nelíbilo a na některých snímcích je to i znát.

Nikdy si na nic nehrál, nedělal ze sebe něco „víc“. Byl skromný, vůbec se nechlubil svými aktivitami, úspěchy, takže farníci pracně či dodatečně zjišťovali, co jejich kněz opět dokázal. Ke každému člověku se choval jako k sobě rovnému, s úctou, s trpělivostí, se zájmem. Byl to člověk modlitby, hluboce věřící, ponořený do úcty k Panně Marii a z ní čerpající sílu.

Zvládal tolik funkcí, stíhal tolik věcí, že si to nikdo z nás neumí představit. A i když se říká, že každý je nahraditelný, dovolím si nesouhlasit – taková vzácná osobnost, jakou byl P. Jan Nepomuk Jiříšně, zůstane navždy nenahraditelná...

Byl rád mezi lidmi, měl rád lidi a oni měli rádi jeho. Jeho okruh známých a přátel se stále rozšiřoval, a tak se mezi nimi našla řada obětavých spolupracovníků přes kostelníky, var-

haníky, ministranty, restaurátory po řemeslníky a další profese. Všichni navzájem se ani neznají, mnozí z nich velmi nenápadně konali své dílo a jen pozvolna jsme zjišťovali, co se změnilo – tu byla opravena socha, tu se objevil nový obraz, tu přibýly zpěvníky, či dokonce se na zemi v předsíni bělského kostela náhle objevil několikátunový zvon.

Shodou okolností byla v létě 2013 dokončena výmalba farního kostela v Bělé pod Bezdězem, která s přestávkami trvala řadu let a stála otce Jana také dost úsilí. Nelze nevzpomenout v této souvislosti na biblická slova. Když je dům hotov, hospodář odchází...

Jan Nepomuk ve svých farnostech „rozjel“ spoustu věcí, aktivit, doslova vzkřísil i tzv. mrtvé farnosti, kde už žádní klasičtí katolíci nežijí, ale přesto byly místní kostely či kaple, do nichž tento vzácný muž jezdil pořádat bohoslužby, plné dětí i dospělých, starých i mladých. Na jeho mše se sjížděli věřící i nevěřící z širokého okolí (Žďár, Kruh...).

Ochotně křtil, po náležitě přípravě i děti z nevěřících rodin. Věřil, že Hospodin si k nim cestu najde sám. Chválu a obdiv odmítal, považovat své konání za samozřejmé a snažil se, aby bylo perfektní. Se svými výkony byl ovšem málokdy spokojen. Byl neskutečně skromný a snažil se žít opravdu jako Kristus, který miloval všechny lidi a vydal se za ně na smrt. Stejně tak náš Jan Nepomuk.

Na svůj facebookový profil si na začátku prosince 2013 nahrál záběry slunce zapadajícího za bělský kostel,

kteří vyfotil z okna fary. Jako komentář přidal citaci ze svatováclavské Bible z roku 1712: „Nebude tobě více slunce k svícení přes den... ale bude tobě Pán za světlo věčné a Bůh tvůj v slávu tvou.“

Skoro by se chtělo říct, že si napsal vlastní epitaf na hrob...

Monika Šeráková Kipetová,
Bělá pod Bezdězem

Rád bych také krátce vzpomněl na našeho pana faráře Jana Nepomuka Jiříšněho. Pana faráře jsem měl velice rád a moc jsem si ho vážil pro jeho osobní přístup a pochopení. Měl rovněž veliký přehled o historii, kterou měl rád. Nezapomenutelné byly zejména výlety s ním za památkami, které se nacházely v okolí jeho farnosti i dále. Mnohdy se jednalo téměř o zapomenuté památky, o kterých dokázal poutavě vyprávět a na malou chvíli je uvést opět v život.

U některých památek v naší diecézi se podařilo s jeho velkým přispěním uvést je opět do původního stavu a co více, opět je oživit. Nelze ani opomenout jeho úsilí vynakládané při opravě kostela Povýšení sv. Kříže, který za jeho služby prošel téměř celkovou rekonstrukcí, kdy poslední část byla dokončena krátce před jeho náhlým odchodem. Díky jeho osobě si člověk dokázal vážit více lidí kolem sebe a odkazů předchozích generací.

Za to vše mu patří velký dík, všichni na něj budeme s láskou vzpomínat.

Martin Mencl, Bělá pod Bezdězem

Byl jsem ministrantem otce Jiříšněho už od mala, později jsem se stal vrchním ministrantem, který s ním jezdil téměř po všech jeho (sedmi) farnostech a pomáhal mu zařizovat všechny náročnější mše a obřady (př. biskupské a poutní mše – shánění a secvičování ministrantů). Jsou to asi čtyři roky, co mi předal důležitý úkol a učinil ze mě asi nejmladšího kostelníka u nás, v okenském kostele (v 15 letech). Jeho ztráta je pro mě a pro všechny ministranty a farníky nepopsatelná a nenahraditelná...

Václav Šebesta, Doksy

Pořád myslím na to, co hezkého jsme spolu za těch pár let prožili, i v kostele, i mimo kostel... Jezdili jsme spolu na výlety po církevních památkách, hráli na varhany, vedli dlouhé diskuze o tom, co je v církvi špatně a co dobře, smažil jsem mu bramboráčky... Vždycky říkal,

že jsme duchovní příbuzní. Byly to krásné večery i celé dny, na které se nedá zapomenout.

Já vím, že to vypadá jako fráze, ale když řeknu, že s námi bude navzdýcky, myslím, že to tak všichni cítíme stejně, my, co jsme měli to veliké štěstí ho znát...

Jiří J. N. Svoboda, Praha

Na svátek sv. Mikuláše L. P. 2000 jsem se poprvé setkala s Janem Nepomukem Jiříšněm v kostele Povýšení sv. Kříže v Bělé pod Bezdězem, kam jsem jela prohlédnout převážně raně barokní zařízení kostela při pracovní cestě, které bylo (ostatně jako většina zařízení kostelů) ve špatném stavu. Při své nedlouhé památkářské praxi jsem nebyla zvyklá na tak vstřícný přístup nejenom vůči zahájení maratónu podávání žádostí o různé dotace, ten byl ze strany nového bělského administrátora navíc umocněn okamžitým zjištěním jeho mimořádného vzhledu do vícera vědních oborů spojených s historií nejen bělského kostela v širokých souvislostech. Bylo to naprosto nečekané, a bělská fara se tak po další léta stala svítícím majákem v moři růzností kraje.

Bylo zde vždy možné najít nejen nejlepší odpověď v oboru historickém, uměnovědném (zejména ikonografie), místopisném, lingvistickém, literárním a liturgickém... Přidáním hodnotou bylo i nenásilné nasměrování k vytvoření si vlastního rozumného názoru jeho vlivností a laskavostí vedených moudrostí. Pozemský svět Jana Nepomuka Jiříšněho byl velmi široký, kromě rozletu vzdělání obsahoval chuť a vytrvalost k povznášení kraje i ke šlechtění obyčejnosti. Když jsem si nejen v památkářských kauzách nebyla jistá, věděla jsem, že se můžu nejen zeptat, ale i očekávat odpověď – třeba i zajímavě košatou. A teď se nemám zeptat kde.

Mým posledním pracovním setkáním s Janem Nepomukem Jiříšněm, přesně dva měsíce před jeho smrtí, bylo, možná trochu symbolické, setkání v krásném sýčinském kostele. V jeho závěru mi bylo dopřáno ještě naposledy (!) vyslechnout varhany rozeznělé bělským farářem (aprílovým farářem – jak jsme se vždy nasmažili vzhledem k jeho jmenovacímu dekretu z 1. dubna).

Protože měl nepředstíraný zájem i o různou činnost v jiných místech své pozemské vlasti, bylo mi radostí

i s několika dalšími pravidelnými návštěvníky nešpor v kapli sv. Michaela archanděla v Praze 6 ho zde na slavnost Krista Krále (v roce 2013) uvítat. Uvnitř svíčkami osvětlené kaple pronesl brilantní kázání svým charakteristicky milým přednesem.

U kaple zasvěcené sv. Michaelu archandělovi (průvodci duší do nebe, obháji duší u Posledního soudu) jsem mu zamávala na cestu do Bělé naposled (i s jeho proneseným přáním).

Vzdělaný Vlivný Vznešený Vnímavý Vidoucí

Marie K, Praha

Dohořela jedna svíčka

Dohořela jedna svíčka,
ta široká paškálová,
jen voskem zalitá knížka
zůstala otevřená:
„... vzpomeň si na mě,
až přijdeš do svého království.“
Právě ta slova tam najdeš,
ukrývají tajemství.

Dohořela jedna svíčka,
ta široká paškálová,
knížka, pro zavřená víčka,
zůstala nedočtená.
Tomu, kdo věří, ne marně,
poodhalí tajemství:
Ježíši, vzpomeň si na mě,
přijď tvé království.

Dohořela jedna svíčka,
ta široká paškálová,
kdo s vírou zavírá víčka,
v ráji je otevírá...

Vojtěch Král, Okna

Na našeho otce Jana budu vždy vzpomínat jako na krásný příklad neuvěřitelné skromnosti a pokory. Jeho farnosti se mu podařilo stmelit nenásilnou formou, takže nedělní setkání při bohoslužbě bylo skutečně pro nás svátkem.

Jeho život nebyl dlouhý, ale co nám tu zanechal, co za jeho působení opět ožilo, to by vydalo na několik životů. Své skutky nedával na obdiv, spíše je tajil, proto jsem byl často překvapen, na čem všem se podílel. Neuvěřitelné množství aktivit, které otec Jan vykonával, by jistě sneslo srovnání se známou chrlící sponkou.

Myslím, že ne pouze pro mě budou vzpomínky na otce Jana vždy spojeny s ušlechtilostí a moudrostí.

Pavel Koštejn, Doksy

To, co mě na něm nejvíc zaujalo už od samého počátku, byla jeho nakaž-

livá radost ve tváři, z níž zářila chuť do života, vyrovnanost, optimismus. Při zmínce o něm se přede mnou zjevil jeho barokní postava s cigárkem mezi prsty, z kterého natahoval skoro až požívačně. Ač jsem zapřisáhlý nekuřák, jemu jsem to cigárko vzdýcky odpustil, bez něj by to nebyl on, nenápadný umělec z „Podbezdězí“. Když kázal, vyzařovala z něj jakási nadpřirozenost, jako by vůbec nebyl v tomhle světě a přišel sem z jiné planety. Na tu planetu se asi vrátil, rychle, nečekaně a skoro bezbolestně. Podobně jako Malý princ Antoine de Saint-Exupéryho za svou rúži... Ale zanechal nám tu toho dost, abychom si ho mohli připomínat, aby byl stále mezi námi...

Vít Michalec, Praha

Milí farníci,

kteří jste navštěvovali kostel sv. Jiljí při bohoslužbách našeho kněze Jana, moc vám děkuji. A tímto vás všechny prosím, abyste i nadále zůstali věrni tomuto svatostánku a snažili se pokračovat v odkazu našeho Jana. A tím pomohli novému knězi, který nastoupí místo našeho Jana, aby pokračoval v tom, co Jan tady začal a udělal.

Jan tento kostel oživil, neboť pro jeho kázání mnoho farníků docházelo i dojíždělo z dalekého okolí. Toto si s pevným svědomím mohu říci, že je to přání i našeho milovaného kněze Jana Nepomuka Jiříšněho. A určitě, jak nám při kázáních připomínal, že mezi námi je Pán Bůh, Ježíš a Duch svatý, tak nyní bude jistě přihlížet s nimi při kázání, jak plníme jeho přání a nasloucháme jeho nástupci.

Jak jsem ve (vyšším) věku, tak mne poučil a naučil. A za to mu děkuji. Nestačil jsem mu za vše poděkovat v tomto smutném překvapení. A tak ještě jednou děkuji vám, abych na to v budoucnu nezapomněl.

Janem ho oslovuji až nyní, dříve to byl pro mne pan Farář. Odešel mi milovaný Jeník. Děkuji.

Jiří Hampl, kostelník, Bezděz
Připravila a fotografovala z archivu farnosti
poskytla M. Šeráková Kipetová

*Další příspěvky naleznete na webu farnosti Bělá pod Bezdězem
<http://farnostbela.webnode.cz/>*

Jsou zde rovněž úvahy a duchovní zamyšlení otce Jana, které odvysílal Český rozhlas.

Zveme vás do diecézní galerie a muzea

V expozici Galerie a muzea litoměřické diecéze v Litoměřicích byla nově vystavena dvě zrestaurovaná díla Antona Kerna. Naoštiote ji spolu s námi.

V expozici litoměřické diecéze je nejpočetněji zastoupeno umění barokní a právě v této části expozice došlo k obměně děl. Dvě díla Petra Brandla – Sv. Jeroným a Sv. Eustach – byla vystřídána dvěma díly Antona Kerna, obrazy Sv. Barbora v žaláři a Bohosudovská Pieta nesená dvěma andílky. Zhotovení obou obrazů, respektive jednoho velkého a tří menších obrazů, objednal farář z Rozběles František Jan Zinke u Antona Kerna roku 1737 pro kapli sv. Jana Nepomuckého v Chrástu u Rozběles. Kaple byla díky následné nevhodné úpravě roku 1868 zničena a na jejím místě byla vystavěna novogotická stavba. Uvedené obrazy byly přemístěny do kostela sv. Václava v Rozbělesích a posléze na děkanský úřad v Děčíně. Ostatní obrazy z původní kaple sv. Jana Nepomuckého se ztratily. Oba dochované obrazy byly roku 1998 restaurovány na náklady Biskupství litoměřického.

Anton Kern se narodil roku 1709 v Děčíně, v deseti letech vstoupil do jezuitské školy v Bohosudově, kde ho objevil dvorní drážďanský malíř Ital Lorenzo Rossi. Rossi byl pověřen i získáváním uměleckých děl pro drážďanský dvůr. Při návštěvě Bohosudova rozpoznal u mladého

u svého bratra v Krupce, odkud dojížděl za prací do Prahy. V severních Čechách se zachovalo poměrně dost Kernových prací, nejvíce jich nalezneme v cisterciáckém klášteru v Oseku, kde se dochovala

i díla Benedikta Kerna, bratra Antona. Kromě svého působení v Čechách Anton Kern nepřerušil kontakt se Saskem a roku 1738 byl pověřen zhotovením několika maleb pro příležitost sňatku dcery Augusta III. Marie Amálie. V letech 1738 až 1741 pobýval na útraty saského krále v Itálii, aby upevnil svůj umělecký projev. Kern byl nesporně talentovaný malíř a v Sasku dosáhl významného postavení, naneštěstí roku 1747 ve věku 38 let náhle zemřel.

Návštěvníci Galerie a muzea litoměřické diecéze se nyní mohou potěšit dvěma nově vystavenými jmenovanými díly tohoto „benátského mistra saského a českého rokoka“, jak Kerna nazval Pavel Preiss ve svém katalogu Kernova díla.

Biskupství litoměřické plánuje uspo-

řadat odbornou přednášku Martina Zlatohlávka o díle Antona Kerna. Doc. Zlatohlávek je historik umění specializující se na staré umění a je autorem obsáhlé monografie věnované Antonu

Kernovi vydané Národní galerií v roce 2009.

Galerie a muzeum litoměřické diecéze sídlí v původně gotickém domě čp. 24 na Mírovém náměstí, díla ze sbírek Biskupství litoměřického jsou zde zpřístupněna od roku 1995.

Více informací naleznete na internetových stránkách Severočeské galerie výtvarného umění v Litoměřicích, která Galerii a muzeum litoměřické diecéze provozuje: <http://www.galerie-ltm.cz>

Otevřeno je denně mimo pondělí, duben až září 9–12 a 13–18 hodin, říjen až březen 9–12 a 13–17 hodin. První středu v měsíci je vstup zdarma.

Alena Beránková, Severočeská galerie výtvarného umění v Litoměřicích

Expozice litoměřické diecéze je kvalitou vystavených děl unikátních nejen v rámci České republiky. Vystavena jsou díla velké umělecké hodnoty ze sbírek Diecéze litoměřické od období románského po pozdní baroko. Díky znalosti a osvědčenosti litoměřických biskupů a představitelů jednotlivých farností byla nakupována umělecká díla a byli oslovováni významní umělci k výzdobě chrámů a dalších církevních prostor – jmenujme například Karla Škréty, jednoho z nejvýznamnějších autorů českého baroka, kterého pro litoměřickou diecézi angažoval první litoměřický biskup Maxmilián Rudolf Šlejnic.

Kerna malířské nadání, a proto ho vzal s sebou nejprve do Drážďan a poté do učení ke svému bratrovi do Benátek. Po vyškolení v malbě se Kern vrátil nejprve nakrátko do Drážďan, ale posléze pobýval patrně

S Radkem Rejškem

Za památnými varhanami kostelů litoměřické diecéze

Církevní stavby v diecézi

Bezno je svérázné městečko na pomezí litoměřické a pražské diecéze v mladoboleslavském vikariátu. Věvodí mu architektonicky pozoruhodný barokní kostel, jehož věž s tvarově velmi neobvyklým zastřešením je skutečným majákem v krajině. Pokud jste někdy cestovali po silnici č. 16 od Jizerního Vtelna směrem k Mělníku, jistě vám neunikl úsek mezi Jizerním Vtelnem a Bezne, kdy je silnice několik kilometrů rovná jak podle pravítka, bez jediné zatáčky, mířící přímo na věž kostela v Bezně, jejíž zvláštní nepřehlédnutelná helmice budí všeobecnou pozornost. Autem tento úsek projedete za několik minut, ale na kole nebo pěšky to musí být skutečné martyrium – bezenský kostel se zdá být na dosah ruky, ale pořád jdete a pořád tam nejste, a kostel je pořád vidět, leč daleko a daleko...

Veliký podíl na současné podobě kostela má právě Luragův architektonický ateliér (dá-li se to takto nazvat) a i zde věž vyrůstá jakoby ze střechy průčelí, což opět zásadně ovlivnilo prostorové poměry kůru, který je pro pěvecký sbor možná vhodný, ale pro stavbu větších varhan si snad ani nelze představit horší koncepci. V Bezně se s tímto problémem musel vypořádat Bedřich Semrád, který zde v letech 1747–1748 postavil jednomanuálové varhany o dvanácti rejstřících. Volil cestu nejmenšího odporu – do oblouku pod věží vtěsnil celý nástroj v jediné skříni, kterou mírně předsadil tak, aby na římsu nejvyšší píšťalové věže bylo možno umístit alespoň nějakou řezbářskou výzdobu. Varhaník seděl zády k oltáři, hrací stůl byl vestavěn do podstavce. V této podobě varhany sloužily až do roku 1763, kdy pražský varhanář Antonín Spiegel vestavěl do zábradlí třířejstříkové poziti-

ativ a pedál rozšířil o čtyřstopy hlas, který však byl při pozdějších úpravách nahrazen zinkovým osmistopým Cellem. Úpravu nástroje dokončil v roce 1764, přičemž ještě zrušil původní hrací stůl v podstavci hlavní skříň a nový hrací stůl zabudoval do pozitivu tak, aby varhaník seděl čelem k oltáři. Na nejvyšší píšťalovou věž hlavního stroje pak umístil poněkud disproporčně velikého anděla držícího zrcadlo, což byl alegorický podpis varhanářské rodiny Spiegelov-

Varhany farního kostela sv. Petra a Pavla v Bezně

vých (Spiegel = zrcadlo). Autor této krásné plastiky pocházel snad z okruhu slavné dílny Jelínka z Kosmonos. Odtud také pramení nejasnosti kolem autorství varhan v Bezně, které bylo i v odborné literatuře často připisováno pouze Antonínu Spiegelovi, a ar-

gumentem pro zpochybňování Semrádova autorství byla i skutečnost, že Bedřich Semrád právě v roce 1764 dokončoval své největší varhany pro klášterní kostel v Nové Říši (u Telče), takže nemohl pracovat na dvou takto vzdálených místech současně. Jasným důkazem autorství Bedřicha Semráda, co se týče hlavního stroje varhan v Bezně, je však dokonalá shoda ve všech typických rysech s ostatními jeho pracemi, takže i kdyby autorství nebylo doloženo jinými prameny, je takřka nepochybnitelné.

V posledních letech se nádherný kostel v Bezně stal cílem zlodějů a vandalů. Anděl se zrcadlem zmizel a s ním i několik řezeb z hlavní skříň a pozitivu (na fotografii je to dobře vidět). Zmizel tak alegorický podpis varhanáře Spiegelova. Existují však fotografie nástroje s kompletní výzdobou, přičemž bych si dovoluji odkázat především na víko krabice gramofonového kompletu „České a moravské barokní varhany III“ vydané Supraphonem v 70. letech minulého století. Na tomto obrázku je ale rovněž vidět, jak katastrofálním způsobem do kostela tehdy zatékalo. Mokrě a reza-

vé fleky na omítce jsou již zamalované, interiér je postupně restaurován, ale anděl se zrcadlem stále chybí...

Na závěr však prozradím jedno pozitivní „věřejné tajemství“: Anděl se zrcadlem se našel a patří mezi ty „šťastné“ odcizené památky, které se pátracím týmem podařilo na burzách a u překupníků objevit, prokázat jejich identitu a původ a dopravit zpět do České republiky. Na skříň varhan v Bezně však zatím umístěn nebyl – ale všechno má své důvody a všechno má svůj čas...

Mgr. Radek Rejšek,
diecézní organolog
a kampanolog

Krátké zprávy z diecéze

Biskup Jan Baxant navštívil na Štědrý den litoměřickou nemocnici

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant navštívil již tradičně na Štědrý den dopoledne Městskou nemocnici v Litoměřicích, aby povzbudil pacienty, zaměstnancům popřál klidnou službu a všem pak požehnané Vánoce a pokojný nový rok.

Foto Karel Pech

V doprovodu předsedy Správní rady a výkonného ředitele Městské nemocnice v Litoměřicích Ing. Radka Lončáka, MBA, manažera pro lékařské zdravotnické obory MUDr. Jiřího Štveráka, MBA, a kardiologa a dlouholetého lékaře zdejší nemocnice MUDr. Milana Zbořila biskup obešel téměř všechna oddělení, na kterých zůstali pacienti, kteří nemohli být vzhledem ke svému zdravotnímu stavu propuštěni o vánočních svátcích domů. Všude se setkal se srdečným přijetím, někde i dojetím. Všem, s nimiž se tu pozdravil, předal drobnou sladkost.

Ředitel nemocnice i oba další lékaři poukazovali na to, že dnes je nemocnice velkým kolektivem sehraných lidí, kteří pracují na maximum toho, co dovedou a co umějí, a kteří přicházejí za pacienty s tím, že jim chtějí pomoci, a vynakládají obrovské úsilí při poskytování této

péče. Upozornili biskupa rovněž na nové přístrojové vybavení, které nemocnice v rámci své modernizace v poslední době pořídila.

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant má v rámci České biskupské konference na starost oblast zdravotnictví. Rada pro zdravotnictví ČBK se pod jeho vedením zabývá otázkami, které jsou spjaty se zdravotnictvím vůbec, např. vytvořením institutu nemocničního kaplanství. Litoměřickou nemocnici navštěvuje na Štědrý den pravidelně už od doby, kdy přijal biskupské svěcení. Navázal tím na tradici Štěpána kardinála Trochty, 17. biskupa litoměřického, který na Štědrý den nemocné a lékaře v nemocnici v Litoměřicích také navštěvoval.

Městská nemocnice v Litoměřicích je jedním z největších zaměstnavatelů v regionu. V hlavním pracovním poměru zaměstnává téměř jeden tisíc lidí. Její roční obrát činí téměř 600 mil. Kč. K dispozici tu je 560 lůžek. Ročně je zde hospitalizováno více než 23 tisíc pacientů, ambulantně je jich tu vyšetřeno více než 180 tisíc.

V roce 2013 zde byly provedeny investice v hodnotě 17 mil. Kč. Mezi nejvýznamnější patří pořízení nového RTG skiagrafu v hodnotě 5 mil. Kč, rekonstrukce 3. NP dětského pavilonu (nové ambulantní prostory) v hodnotě 3 mil. Kč, modernizace stravovacího provozu a dalších provozních technologií v hodnotě 4,1 mil. Kč, zakoupení nového C-ramena na operační sály v hodnotě 1,8 mil. Kč a nové monitorovací soustavy koronární jednotky v hodnotě 800 tisíc Kč.

Foto Karel Pech

V letošním roce byla Městská nemocnici v Litoměřicích přiznána dotace z Integrovaného operačního programu Ministerstva zdravotnictví ČR v hodnotě 24,6 mil. Kč (z toho 3,6 mil. Kč je spoluúcast nemocnice) na modernizaci Iktového centra.

Pro příští rok podala nemocnice dvě další žádosti o dotační tituly do Regionálního operačního programu Severozápad. Tu první na dokončení modernizace stravovacího provozu a rozvozevého systému (v hodnotě 39 mil. Kč), druhou na modernizaci přístrojového vybavení centrálního operačního sálu (v hodnotě 55 mil. Kč).

Jana Michálková, www.nemocnice-lt.cz

Zemřel františkán Radim Jáchym

V sobotu 7. prosince 2013 zemřel ve věku 86 let P. Radim Jáchym OFM, katolický kněz působící řadu let na Liberecku. Se zesnulým jsme se rozloučili v sobotu 14. prosince 2013 v 10 hodin v kapli Vzkříšení ve Vratslavicích nad Nisou. Jeho tělo bylo uloženo na místním hřbitově. R.I.P.

Spolubratři z řádu sv. Františka

Šestice kostelů se zapojila do projektu THETRIS

Šest kostelů z Českého Švýcarska a Šluknovska je zapojeno do mezinárodního projektu, který pro rozvoj venkovských oblastí využívá církevní památky místního významu. Vybrané stavby se staly součástí Nadnárodní tematické stezky kostelů THETRIS, která je tvořena z nově vzniklých partnerských regionálních tras v osmi zemích střední Evropy.

Jedná se o kostel sv. Šimona a Judy v Lipové u Šluknova, kostel sv. Václava ve Šluknově, kostel sv. Bartoloměje v Rumburku, kostel Nejsvětější Trojice v Jiřetíně pod Jedlovou, kostel sv. Jiří v Chříbské a kostel sv. Anny v Malé Veleni – Jedlce, u kterých budou instalovány naučné texty o historii a významu objektu.

Jejich výběr provedla obecně prospěšná společnost České Švýcarsko, jako jeden z partnerů

zapojených do projektu, spolu s místními historiky a členy pracovní skupiny, kterou tvořili zástupci Biskupství litoměřického, Národního památkového ústavu – územního odborného pracoviště v Ústí nad Labem, stavebního úřadu v Rumburku, Oblastního muzea v Děčíně – pobočky Rumburk a Římskokatolické farnosti – děkanství Rumburk.

„Kritériem při výběru měla být středověká minulost kostelů. Důležité pro nás bylo prezentovat takové kostely s vazbou na nejstarší farnosti, zmiňované např. již od 13. století, které nejsou tolik známé a není na ně zaměřená pozornost v propagačních turistických materiálech, ale přesto mohou být vzhledem ke své historii atraktivní pro návštěvníky. Dalším spojujícím prvkem pro výběr byla tradice vystavování historických vánočních betlémů od místních řezbářů a také hudební tradice. Jedná se tedy také o kostely, v nichž působila barokní hudební bratrstva, nebo kde se dodnes konají koncerty původních německých skladatelů a dosud se hrají skladby pro kostely původně určené. Částečně jsme také chtěli zachovat vazbu na v regionu unikátní křížové cesty včetně poutních kaplí – např. křížovou cestu a Kostel Povýšení sv. Kříže v Jiřetíně pod Jedlovou nebo Loretu v Rumburku, které jsou však součástí dalšího připravovaného projektu rumburské farnosti Poutní stezky Šluknovska,“ uvedla Klára Mrkusová z o. p. s. České Švýcarsko.

Klára Mágrová, členka místní pracovní skupiny projektu THETRIS, která se podílela na přípravě regionální analýzy sakrálního kulturního dědictví, ze své zkušenosti říká: „Společnost stále ještě dohání infomační vakuum z let 1948-1989, kdy se o sakrálních památkách mluvilo pouze minimálně. Místní obyvatelé mají o historii sakrálních staveb ve svých obcích často jen mlhavou představu. Rádi využijí pozvání na jejich prohlídku. Velký ohlas mají například naše komentované prohlídky po jednotlivých, již restaurovaných částech areálu Lorety. Zájem o kulturní a duchovní dění v Loretě Rumburk je vidět na počtu účastníků pravidelné Loretské muzejní noci, Loretských slavností či akcí Zahájení

adventu. Velmi vyhledávané jsou letní a zimní podvečerní prohlídky při svíčkách. Kapacita těchto akcí byla vždy naplněná a potvrdila, že o propagaci sakrálních staveb mají místní obyvatelé zájem. Sakrální památky vždy tvořily nedílnou část krajiny a jsou důležitým faktorem pro uchování kulturní a duchovní náležitosti jeho obyvatel k regionu. Ve městech a obcích jsou zdroje na obnovu kulturních památek značně omezené. Kapitoly státních a krajských rozpočtů na obnovu kulturních památek se v posledních letech stále snižují. Zvláště v pohraničním regionu Českého Švýcarska tvoří sakrální objekty zpravidla ty nejhodnotnější památky na katastru obcí. Bez jejich obnovy ztrácí region jeden z důležitých prostředků, jímž lze přilákat návštěvníky a podpořit cestovní ruch.“

Projekt vznikl v Maďarsku, postupně se rozšířil do Německa, České republiky, Polska, Slovenské republiky, Rakouska, Slovinska a Itálie. Více o projektu na www.thetris.eu

<http://ops.ceskesvycarsko.cz>

Do katedrály se vrátil zrestaurovaný obraz od Karla Škréty

Soubor pěti oltářních pláten českého barokního malíře Karla Škréty vytvořený pro katedrálu sv. Štěpána v Litoměřicích je opět kompletní. Po zrestaurování se do katedrály nyní vrátil i poslední z nich, oltářní obraz Svätý Vojtěch. Na původní místo byl instalován ve čtvrtek 12. prosince 2013.

Restaurování plátna proběhlo ve dvou etapách – v loňském a letošním roce. Hrazeno bylo z Programu restaurování movitých kulturních památek Ministerstva kultury ČR. Celkové náklady činily téměř 160 tisíc korun. Spoluúcast farnosti, kterou je Římskokatolická dómská farnost u sv. Štěpána v Litoměřicích coby vlastník tohoto vzácného uměleckého díla, tvořila zhruba deset procent této částky.

Obraz sv. Vojtěcha restauroval akademický malíř-restaurátor Adam Pokorný. Na rozdíl od postupů, které zvolili ostatní restaurátoři při obnově pláten Škrétova litoměřického cyklu, použil modernější technologii.

Během první etapy byla zajištěna uvolněná malba a proveden restaurátorský průzkum, obraz byl sejmut z rámu, očištěn, zpevněn a nažehlen na nové plátno. Během druhé etapy z něj byly sejmuty přemalby a nevyhovující tmely, byl nově vytmelen, retušován a byl na něj nanesen závěrečný lak.

Probošt kapituly a dómský farář Jiří Hladík byl s výsledkem spokojen. „Především mám radost z toho, že to, co se mi zdálo ještě před pěti lety při mém jmenování dómským farářem v Litoměřicích téměř neuskutečnitelné, se podařilo – že je tento vzácný soubor Škrétoových pláten, která jsou navíc značných rozměrů, restaurován, jistě téměř po sto letech,“ řekl.

Soubor oltářních pláten od Karla Škréty v litoměřické katedrále představuje nejrozsáhlejší zakázku, kterou kdy škrétofský ateliér dodal mimo Prahu. Restaurování cyklu probíhalo od roku 2009, kdy byla tři plátna restaurována před chystanou pražskou výstavou „Karel Škréta (1610–1674): Doba a dílo“. Pořádána byla u příležitosti 400. výročí malířova narození. Jednalo se o hlavní oltářní obraz „Ukamenování sv. Štěpána“ a dva obrazy z bočních oltářů – „Sv. Petr a Pavel“ a „Smrt sv. Václava“. Následně bylo restaurováno i čtvrté plátno – „Archanděl Rafael se sv. Tobiášem“.

MgA. Adam Pokorný, Ph.D, akademický restaurátor, v současné době pracuje v Národní galerii Praha a působí rovněž na Akademii výtvarných umění Praha. Studoval mj. v Itálii, před nedávnem se vrátil ze stáže v Londýně. Restauroval mj. obrazy Petra Brandla nebo Hanse von Aachena.

Jana Michálková

Salesiánské středisko získalo cenu Gypsy spirit

Ceny Gypsy spirit za rok 2013 byly rozděleny. Mezi vítězi je i Salesiánské středisko Štěpána Trochty v Teplících. Odborná porota, ve které zasedl mezi jinými Michael Kocáb a Kálmán Mizsei, ocenila jeho dlouhodobý přínos pro zlepšování životních podmínek a začleňování Romů v České republice.

Napsali jste...

Slavnostní vyhlášení cen se uskutečnilo dne 10. prosince 2013 v Pražské křižovatce u příležitosti Mezinárodního dne lidských práv. Projekt Gypsy Spirit po třileté přestávce opět ocenil organizace a osobnosti v šesti kategoriích. Salesiánské středisko si odneslo ocenění za příklad dobré dlouhodobé praxe v oblasti integrace Romů.

„Středisko i jeho ředitele, Ladislava Nádvorníka, znám již dlouho,“ vysvětluje Hana Uhríková, koordinátorka teplického občanského sdružení Nová Ves, která středisko na tuto cenu nominovala. „P. Nádvorník po 15 letech končí jako ředitel a odchází pracovat pro Romy v Ostravě. V Teplících zanechává dvě funkční střediska s celotýdenním programem a tým spolupracovníků, který bude pokračovat v jeho cestě. Za ocenění jsem moc ráda. Vyjadřuje i náš velký dík za jeho práci.“

Cenu předával Kálmán Mizsei, ředitel Romské agendy, který se podílí na koordinaci programů nadace Open Society souvisejících s Romy. „Mám moc velkou radost, v tak velké konkurenci jsem to opravdu nečekal,“ světuje se se svými pocity Ladislav Nádvorník. „Cena je pro nás odměnou za patnáctiletou mravenčí práci. Děkuji všem našim zaměstnancům, kteří měli odvahu jít do nejistoty této práce.“ Ze zkušeností si je jistý, že dlouhodobá práce opravdu přináší plody. „Dnes pracujeme již s druhou generací romských obyvatel. Děti, které naše středisko kdysi navštěvovaly, k nám dnes vodí své děti. Mají už zkušenost, že s námi budou jejich děti v bezpečném a dobrém prostředí,“ vysvětluje svoje přesvědčení L. Nádvorník.

Salesiánské středisko Štěpána Trochty se od roku 1999 snaží podporovat pozitivní rozvoj dětí, a to již od předškolního věku. Zvláštní pozornost věnuje dětem, které si těžko hledají své místo ve většinové společnosti. Často se jedná o romské děti. Místo potulování po ulicích mohou trávit volný čas ve volnočasových a nízkoprahových klubech v Trnovanech a Proseticích. Můžou si tu napsat úkoly do školy, vybit si energii v tělocvičně, vyzkoušet si v dramatickém kroužku různé reálné životní situace a zažít mnoho legrace při jiných kroužcích i akcích. „Jde nám ale hlavně o to, aby se tu mladí lidé stávali dobrými lidmi a pozitivními občany,“ doplňuje poslání střediska L. Nádvorník, „a aby je společnost vnímala pozitivně. Ale zároveň aby i oni sami prožívali svůj život jako dobrý.“ Skutečná pomoc dětem není možná bez spolupráce s celou rodinou. O ni se středisko snaží skrze sociálně-aktivizační služby pro rodiny s dětmi. V jejich rámci podporuje rodiče při výchově, pomáhá jim vyřizovat dokumenty, doprovází je do různých institucí, snaží se ulehčovat komunikaci se školou a nabízí další činnosti potřebné pro to, aby dítě mělo v rodině bezpečné a podnětné prostředí. Podrobnější informace je možné nalézt na www.teplice.sdb.cz.

Kromě salesiánského střediska si letošní ceny Gypsy spirit odneslo také občanské sdružení Romodrom za úspěch při rušení romských ghatt, město Kadaň za rychlé zavedení podpůrných programů pro sociálně slabé

ve vyloučené čtvrti Prunéřov nebo romský spisovatel a publicista Emil Cina (in memoriam).

Gypsy spirit realizuje Nadace Michaela Kocába a Otevřená společnost, o. p. s. Letošní ročník se konal pod záštitou Veřejného ochránce práv, JUDr. Pavla Varvařovského, a Dagmar Havlové. Podporu vyjádřila také komisařka OSN pro lidská práva Navanethem Pillay. Více informací o projektu Gypsy spirit 2013 je možné najít na www.gypsypirit.eu. Záznam z předávání cen odvysílala Česká televize v závěru roku.

Mgr. Jana Švecová, DiS, sociální pracovníce, Salesiánské středisko Štěpána Trochty Teplice

Setkání konvertitů

Koncem listopadu se konalo na arciděkanství v Ústí nad Labem tradiční setkání konvertitů. Tématem bylo povolání. Ústecký arciděkan P. Mirek Šimáček připomněl účel těchto setkání - poučení, povzbuzení, vzájemné seznámení, svědectví, výměna zkušeností. Přítomni byli také ústečtí kaplani Jiří Smolek a řeckokatolický kněz Lukáš Bakajsa, a teplický salesián Jan Hurník.

P. Jiří Smolek, který byl vysvěcen na kněze v litoměřické katedrále sv. Štěpána 26. října 2013, podrobně rozebral téma povolání. Toto slovo má různé významy v civilní i církevní řeči, lze na ně nahlížet z různých úhlů. V širším smyslu je vše povolání k existenci - kameny, nerosty. Dále existuje povolání k životu - rostliny, zvířata, lidé, povolání k životu s Bohem a ke spáse. Dále povolání spojené s životními fázemi - dětství, dospívání, dospělost, stáří.

V užším smyslu se jedná o povolání nadpřirozené - zasvěcený život. Bůh volá navzdory přirozeným touhám, jemně a diskretně, nabízí jinou určitou cestu. Je to spojeno jako každá volba se zřeknutím. Povolání se zřeknutí přirozeného naplnění. Nedochází ke zničení, škrtnutí přirozenosti, ale jejímu naplnění jiným způsobem. Je to setkání s Bohem, který vstupuje do života jako někdo druhý, navazuje kontakt, přiděluje úkol. Povolání může reagovat leknutím, protestem, nejistotou, pocitem nedostatečnosti. Bůh se však nenechá přesvědčit, slibuje, že bude stále s ním. Jako příklad uvedl povolání Mojžíše. Za sebe řekl, že neplánoval stát se knězem a jeho cesta ke kněžství prošla různými fázemi.

O své cestě ke kněžství nám pak vyprávěl také Lukáš Bakajsa, původem z východoslovenských Michalovic, kde byl 7. září vysvěcen na kněze řeckokatolickým biskupem Mons. Ladislavem Hučkem.

Následovala výměna zkušeností a svědectví zaměřená na povolání k manželství.

Setkání bylo ukončeno adorací ve farní kapli.

Lenka Kateřina Tetivová, Ústí nad Labem

Náš region evropsky zajímavý

I v této roční době se do našeho regionu vypravili němečtí putníci v rámci „Církevní evropské pouti“. Jednalo se o dvacetičlennou delegaci seniorů (nejstarší účastníci bylo 93 let), kteří se dočetli o existenci někdejších Sudet a zvolili je za cíl svého evropského poznávání. Byli to lidé vzdělaní, velmi kultivovaní a činní v charitě.

Do teplických Kamenných lázní, kde byli ubytováni, se sjeli ze spolkových zemí Brandenbursko, Severní Porýní Vestfálsko, Sasko, Dolní Sasko a Bavorsko, aby zde patnáct dní

vedle lázeňských procedur také poznávali náš kraj. Přijeli k tomu velmi dobře vybaveni informacemi o naší historii a důkladně se o vše zajímali. Navštívili mj. naše krajské město, dále Krupku, Mariánské Radčice, Most, Osek, Duchcov i Litoměřice. Program sestavil a hosty doprovázel oseký rodák pater Benno Beneš z farnosti Teplice.

Každý den jejich programu měl biblické motto. Pro návštěvu v Mostě jim např. bylo: „Pane, chtěl bych opět vidět.“ V přesunutém děkanství kostele, jeho pěkném areálu, i z hradu Hněvína, vše doplněno výkladem, měli putníci možnost se přesvědčit, že město nejen opět vidí, ale hledí i do budoucnosti, a návštěvu u nás si pochvalovali.

V Oseku je zaujal klášter s prohlídkou i bohoslužbou a v Litoměřicích setkání s biskupem Mons. Janem Baxantem.

Celkový závěr od těchto putníků úplně odjinud vyzněl pozitivně ve prospěch všude vstřícných lidí, méně již chápaní úroveň péče o památky a čistoty a pořádku našich měst a obcí.

Brigita Janovská, Most

Děkanství Mnichovo Hradiště zve zájemce ke společné návštěvě Izraele

Pout' do Svaté země se koná krátce před Velikonocemi – v termínu od 30. 3. do 7. 4. 2014. Duchovní doprovod tvoří R.D. Mgr. Pavel Mach, R.D. Mgr. Radek Vašínek, R.D. Mgr. Pavel Andrš. Bližší informace dostanete na tel: 736 148 567, e-mail: dekanstvi.mh@seznam.cz

Program cesty:

- 1. den** transfer z Mnichova Hradiště do Prahy na letiště, odbavení ve večerních hodinách
- 2. den** přilet do Tel Avivu v ranních hodinách, krátká zastávka v Cesarea – impozantní římský akvadukt, Haifa – Hora Karmel, Stella Maris – karmelitánský klášter, působivá baháistická svatyně se zahradami, Kána Galilejská – možnost obnovení manželských slibů, Nazaret – Bazilika Zvěstování, kostel sv. Josefa, večere, nocleh
- 3. den** návštěva Hory Tabor, přesun na sever Cesarea Filipova – místo Petrova vyznání víry, večere, nocleh
- 4. den** návštěva okolí Genezaretského jezera, Yardenit – obnova křtu, Tabgha, Kafarnaum, Hora Blahoslavenství, Primát sv. Petra, oběd v restauraci (ryba sv. Petra), odpoledne plavba po Genezaretském jezeře, večere, nocleh
- 5. den** celodenní prohlídka Betléma – Bazilika Narození, Mléčná jeskyň, Pole pastýřů, večere a nocleh
- 6. den** návštěva Betanie – hrob Lazara, Jericho – nejstarší město světa, koupání v Mrtvém moři, údolí Wadi Qelt, večere a nocleh
- 7. den** odjezd do Jeruzaléma, návštěva Olivové hory, Dominus Flevit, Getsemanská zahrada, Zeď Nářků, návštěva městečka Ein Karem – kostel Narození sv. Jana Křtitele, kostel Navštívení Panny Marie, večere a nocleh
- 8. den** odjezd do Jeruzaléma, Staré město Jeruzalém, Chrámová hora, Křížová cesta, bazilika Božího hrobu, Hora Sion, hrob krále Davida, Večeřadlo, bazilika Zesnutí Panny Marie, večere, nocleh
- 9. den** odjezd na letiště, návrat do Prahy v dopoledních hodinách, transfer z letiště do Mnichova Hradiště

Pořadatel cesty:

Cestovní kancelář PALOMINO
V Rohu 725/12, 142 00 Praha 4
tel./fax: +420 244 404 239
mob: +420 728 361 728,
+420 728 327 282
e-mail: palomino@volny.cz
<http://www.palomino.cz>

Termín: 30. 3. – 7. 4. 2014

Duchovní doprovod: R.D. Mgr. Pavel Mach, R.D. Mgr. Radek Vašínek, R.D. Mgr. Pavel Andrš

Cena: 17.900 Kč

Cena zahrnuje: letenku Praha–Tel Aviv–Praha, letištní taxy, 2 x ubytování v Nazaretu včetně polopenze, 5 x ubytování v Betlémě ve 2–3 lůžkových pokojích včetně polopenze, dopravu po Izraeli klimatizovaným autobusem, kompletní pojištění, služby průvodce

Cena nezahrnuje: 85 USD /vstupy, hromadné poplatky a obslužné/

Romská menšina byla uznána za národnost až v roce 1991, tzv. romská otázka se však prolíná společností již desítky let. V ostravsko-opavské diecézi nedávno proběhla výstava s názvem „I Romové jsou Boží“. Tamní diecézní biskup Mons. František V. Lobkowicz název výstavy vysvětlil: „Je to symbolické gesto, které má upozornit na lidskou důstojnost každého člověka bez rozdílu barvy pleti a původu.“ Se stejným pohledem přistupuje k romské menšině také Diecézní charita Litoměřice a právě tato skutečnost ji vedla ke vzniku projektu v romské osadě na Slovensku.

Co je to „romská osada“?

Romská osada je prostorově i sociálně oddělená, někdy také integrovaná součást obce, která není obvykle samostatným útvarem. Jedná se o malou skupinu domů, kde zpravidla chybí veřejný prostor a jejíž obyvatelé jsou izolovaní od života ostatního obyvatelstva v obci, na nichž jsou však ekonomicky závislí.

Historie romské osady

V osadách žili Romové od těch dob, kdy se začali usazovat. V minulosti bylo usazování Romů v blízkosti měst velmi žádané, a to díky zručnosti Romů v nejrůznějších řemeslech, nejčastěji v kovářském.

Zlom nastal v době Marie Terezie, kdy docházelo k násilnému usazování Romů. Byla jim přidělena půda a zákaz kočovat, stěhovat se a bydlet v chatrčích. Od počátku 19. století

dochází také k velkým migracím Romů ze Slovenska do Čech za lepším životem.

K velkému nárůstu osad pak dochází po skočení první světové války, kdy se Romové vrací ze sousedních států. Kočovných – olašských Romů bylo minimum, většina z nich žila usedle. Jen málo Romů mělo vlastní dům přímo v obci či městě, tito Romové však často nebyli považováni majoritou za Romy. Tehdy sice Romové byli zatlačeni do ekonomických struktur společnosti, přesto však fungoval relativně harmonický vztah, ten byl ale definitivně narušen druhou světovou válkou, kdy musely být romské osady i jednotlivá obydlí odstraněny z okolí státních cest a postaveny odděleně od ostatního obyvatelstva. Postupující industrializace pak způsobila úpadek a později zánik tradičních řemesel. Ke konci války docházelo k masovým popravám a vyvražďování celých osad. Po pádu socialistického režimu došlo k demaskování hluboké segregace Romů a „Neromů“ na mnoha místech – hlavně však vůči Romům osadním. S nástupem kapitalistického systému dochází navíc k ekonomickému kolapsu jedinců i celých romských rodin a osad, s čímž souvisí i fenomén tzv. kultury chudoby. Příčinou jsou nesmyslné koncentrace Romů do nových osad a čtvrtí – bez respektu ke skutečným potřebám této svébytné skupiny obyvatel a k jejich sociální struktuře. Velkým problémem je také zpřetrhání všech lokálních socio-ekonomických vazeb, zavedení systému měsíčních výplat, se kterými se mnozí osadní Romové dodnes nenaucili hospodařit, i zhoubný systém různých sociálních úlev a dávek, na kterém jsou dodnes závislí.

Romská kultura

Díky industrializaci, modernizaci, střídání politických a ekonomických systémů a režimů, ale také překotným růstem romské populace dochází k postupné kulturní změně celé romské společnosti. Bylo sice dosaženo částečného zlepšení sociálně-ekonomického postavení a způsobu života části romské populace, často však za cenu ztráty své identity a kultury. Teze o svébytné romské kultuře a tradicích tedy platily možná v první polovině 20. stol, dnes na ni narazíme spíše výjimečně. Určitá specifika tzv. tradiční kultury a pospolitosti si však zachovávají i nadále.

Romská osada Kojatice

Malá osada, ležící poblíž obce Kojatice v okrese Prešov (Košický kraj, Slovensko). K trvalému pobytu je

Pěči o děti zastanou starší sourozenci

zde hlášeno 150 obyvatel, skutečný počet je však často vyšší. Obyvatelé žijí v naprosto nevyhovujícím sociálním prostředí. Bydlí v nezkolaudovaných „vařkových (hliněných) chýžích“ na obecních pozemcích bez přívodu vody a kanalizace. Jediným zdrojem pitné vody pro celou osadu je studánka. Prakticky všichni obyvatelé produktivního věku jsou nezaměstnaní a vzhledem k nízké vzdělanosti bez předpokladu dosažení ekonomické nezávislosti. Jsou tedy odkázáni na systém sociálních dávek. Velmi rozšířen je zde alkoholismus, který ničí jak sociální prostředí uvnitř komunity, tak vztahy s majoritou. Rodiče často zanedbávají povinnou péči a výchovu nezletilých, což tvoří „začarovaný kruh“.

Jak to začalo?

Právě zmiňovaná slovenská osada se stala cílem Diecézní charity Litoměřice. Již od roku 2002 sem každým rokem o letních prázdninách jezdili dobrovolníci a po dobu šesti týdnů zajišťovali program dětem a mládeži. Přicházeli s nabídkou převážně volnočasových a výchovných aktivit, ale velkým přínosem byl vlastní příklad a fakt, že se s Romy zcela bez předsudků baví někdo z „gadžů“ („Neromů“). Ani místnímu panu starostovi nebyla lhostejná situace v osadě, časem se tak zprovoznilo romské komunitní centrum, kde se pod vedením pověřené pracovnice Obecního úřadu Kojatice připravovaly předškolní děti na vstup do školy. Provoz centra však postupně zanikl, Charita se tedy rozhodla tuto činnost podpořit.

Každý má právo na vzdělání

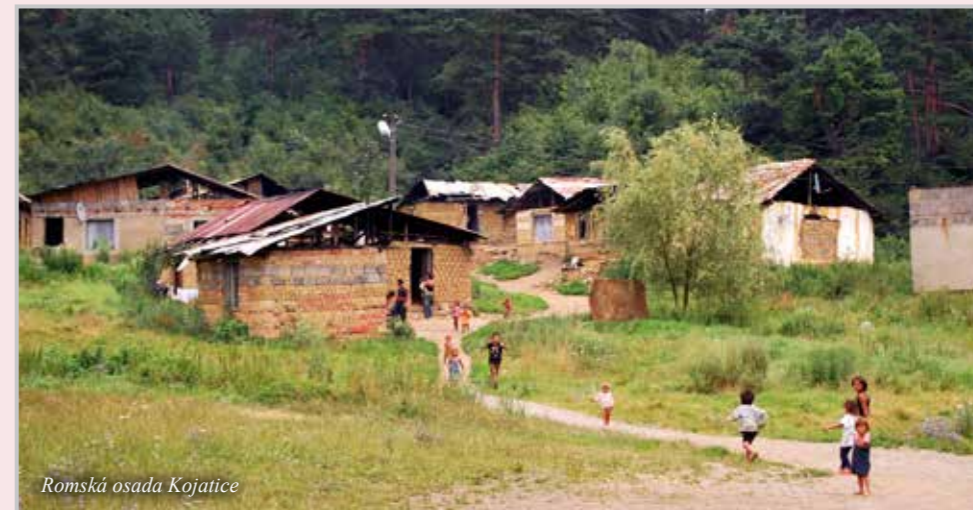
V září roku 2008 vznikl nový projekt Diecézní charity Litoměřice s cílem názvem „Předškolní vzdělávání v romské osadě v Kojaticích na Slovensku“. Od počátku školního roku 2008/2009 dochází do zdejšího komunitního centra kvalifikovaná pracovnice, která cíleně pracuje s dětmi předškolního věku a připravuje je na vstup do školy. V lednu roku 2009 byl zaveden systém individuálních vzdělávacích plánů, prostřednictvím kterých je zaznamenáván individuální vývoj každého dítěte.

Děti z osady, a tedy z odlišného socio-kulturního prostředí, nastupují školní docházku výrazně znevýhodněny oproti dětem z majority, a to jak v oblastech znalostních, motorických, tak i jazykových. V důsledku těchto znevýhodnění bývají zpravidla přeřazováni do škol speciálních či praktických. V průběhu základní školní docházky není toto počáteční znevýhodnění nikdy zcela překonáno a není plně rozvinut potenciál těchto dětí, což bývá v dospělosti zdrojem sociálního vyloučení. Cílem projektu Diecézní charity je zajistit romským dětem adekvátní předškolní přípravu, a poskytnout jim tak stejné možnosti při vstupu do školy, jako mají jejich vrstevníci z majoritní populace. Tyto děti pak v dospělosti možná budou schopny přispět k sociálnímu začlenění a adaptaci s majoritní populací.

Činnost komunitního centra se zároveň zaměřuje na hodnotné využití volného času, kterého zde děti mají více než dostatek, a nezavírá dveře ani školákům. V odpoledních hodinách zde tráví volný čas žáci základní školy a věnují se společenským hrám, případně pomáhají s úklidem nebo v zimě připravují dřevo, aby si v centru mohli zatopit.

Cílem Charity je ukázat místním Romům možnou cestu, jak se osamostatnit a žít plnohodnotný život v souladu s majoritní společností. Nechce dosáhnout asimilace romské komunity s komunitou majority, ale integrace Romů, což se prostřednictvím snižování rozdílů v oblasti předškolní přípravy bezpečyby daří.

Od počátku projektu prošlo předškolní přípravou celkem 39 žáků, letos nastoupilo dalších sedm. Již 21 žáků

Romská osada Kojatice

připravených v komunitním centru zahájilo povinnou školní docházku a výsledky jsou jednoznačné. Podle slov třídní učitelky romských žáků první třídy základní školy se úroveň dětí absolujících přípravné vzdělání nedá srovnat s žáky nepřipravenými. Školní zralost dětí zapojených do projektu je podstatně vyšší oproti dětem, které nastupují základní školní docházku bez předchozí přípravy. „Nejen že se na rozdíl od nepřipravených dětí dorozumí slovensky, ale dokáží relativně soustředěně a organizovaně pracovat, poznají základní barvy, ovládají správné držení psacího náčiní, základní společenské návyky a mají elementární poznatky o světě lidí, kultury a přírody,“ dodává učitelka ZŠ Kojatice. Vzhledem k výše zmiňovaným okolnostem pak děti lépe zvládají nástup do základní školy a rozdíl mezi romskými a neromskými žáky jsou tedy znatelně redukovány.

Většina dětí byla poprvé v ZOO

Ne každý má stejné podmínky ke vzdělání a v romské osadě to platí dvojnásob. Cílem Diecézní charity Litoměřice je tyto rozdíly alespoň částečně redukovat.

Připravila Edith Kroupová,
Diecézní charita Litoměřice

Česko-německá mateřská škola svaté Zdislavy se otevře prvního března

Česko-německá mateřská škola svaté Zdislavy zahájí svůj provoz 1. března 2014. Sídlí na adrese Kosmonautů 2022 v Litoměřicích. Přípravy vrcholí. V polovině ledna byly nábytkem dovybaveny prostory školky a nakoupeny jsou již také hračky a učební pomůcky. Den otevřených dveří proběhne 6. února.

Mateřskou školu zřizuje Biskupství litoměřické, provozovat ji bude Diecézní charita Litoměřice. Výchova v nově vzniklé katolické školce bude vycházet z křesťanské etiky a zaměřit se mimo jiné na získávání jazykových znalostí, domluvena již byla spolupráce s Německem. Na otázku, proč se bude vyučovat zrovna němčina, odpověděla ředitelka školky Jarmila Jílková: „Němčinu jsme zvolili proto, že je to jazyk našich zeměpisně nejbližších sousedů a v budoucnu děti určitě najdou příležitost k jejímu využití. Myslím, že není od věci znát alespoň základy jazyka svých sousedů.“

Původně měla být školka otevřena již v lednu 2014, nastaly však komplikace s dodací lhůtou vybavení, proto byl termín zahájení jejího provozu posunut.

Maximální kapacita tohoto zařízení je 24 dětí. Nastoupit do něj mohou děti od dvou do osmi let (od dvou let pouze v případě, že již nenosí pleny). Zavaděcí školné bude činit 2500 Kč (částka nezahrnuje náklady na stravu).

Bližší informace mohou zájemci získat u ředitelky školy Jarmily Jílkové na telefonním čísle 736 138 418 nebo na e-mailu: skolkazdislava@centrum.cz. Každou středu od 10 do 12 hodin bude rovněž k dispozici přímo v budově školy.

Česko-německá mateřská škola svaté Zdislavy vznikla za podpory Státního zemědělského intervenčního fondu, který v rámci „Programu rozvoje venkova ČR“ přispěl na její vybavení částkou téměř půl milionu korun.

Edith Kroupová, kráceno

Podklady pro práci ve společenství mládeže

Diecézní centrum pro mládež nabízí materiály pro práci ve společenstvích mládeže, které vznikly ve spolupráci Sekce pro mládež ČBK, na podkladu promluv papeže Františka k mladým lidem během Světových dnů mládeže v Rio de Janeiro. Jedná se o praktickou pomůcku především pro animátory či vedoucí malých skupin. Deset vybraných témat koresponduje s myšlenkami papeže, jejichž znění otevírá jednotlivé části. Následuje biblický text, podněty pro práci ve skupině a návrh modlitby.

Cílem je pomoci těm, kdo věnují svůj čas a energii práci s mládeží, kdo hledají inspiraci a vhodné formy. Zároveň by byla škoda nechat zapadnout významné podněty, které papež mladým adresoval.

Předložený materiál počítá s možnostmi úprav metody a doplňků podle konkrétních okolností existujících společenství.

Kontakt: Mgr. Petra Přenosilová, www.dclm.cz dcm@dclm.cz, tel: 731 402 534

Celostátní setkání animátorů

Ve dnech 7. – 23. srpna 2014 se v Třešti u Jihlavy uskuteční další celostátní setkání animátorů – setkání mladých lidí, kteří vzali vážně svoje křesťanské povolání a mají zájem sloužit v rámci církve Bohu i druhým lidem. Pokud jste mladí a sdílíte podobnou touhu, pak je setkání určeno i vám. Bude skvělou příležitostí pro váš osobní růst i získání nových zkušeností, poznatků i dovedností.

Více informací na <https://csa2014.signalny.cz/>

Noc kostelů

Letošní Noc kostelů proběhne 23. května 2014. Staňte se i Vy součástí akce, která již překročila hranice několika států, a ukažte lidem vše krásné, co u Vás mohou naleznout. Přihlašovat se můžete již nyní. Stačí pouze, když duchovní správce farnosti nahlásí koordinátorce akce pro litoměřickou diecézi (kontakt viz níže):

- název kostela, obec, okres, kraj
- kontakt na editora programu (jméno a e-mail) - editor se stará především o editaci programu a informací o kostele na webových stránkách Noci kostelů a je v kontaktu s koordinátorem

Kontakt: Ing. Kristýna Solníčková, MBA,
mob: +420 731 402 553 nebo e-mail: solnickova@dclm.cz

Bližší informace v příštím čísle Zdislavy.

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 23. 1. 10.00 hod. Návštěva Biskupského gymnázia, Bohosudov
- 24. 1. 10.00 hod. Návštěva Anežského kláštera, Praha
- 30. 1. 15.00 hod. Návštěva dráždanského biskupa Mons. Kocha, Litoměřice
- 1. 2. 10.00 hod. Setkání se zasvěcenými osobami, Litoměřice
- 11. 2. 9.00 hod. Ad limina, Řím

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSr

- 22. 1. 18.00 hod. Mše svatá, Kostel sv. Jiljí, Bezděz
- 24. 1. 10.00 hod. Návštěva Anežského kláštera, Praha
- 26. 1. 8.00 hod. Mše svatá, Bělá pod Bezdězem
- 26. 1. 10.00 hod. Mše svatá, Okna
- 29. 1. 18.00 hod. Mše svatá, Bezděz
- 31. 1. 16.30 hod. Mše svatá, Bělá pod Bezdězem
- 2. 2. 8.00 hod. Mše svatá, Bělá pod Bezdězem
- 2. 2. 10.00 hod. Mše svatá, Bezděz

Diáře aktuálně na www.dclm.cz

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2014 vyjde deset čísel
- cena 1 ks je 20 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Objednávky:

- písemně na adrese Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dclm.cz
- telefonicky na (+420) 416 707 535-6

Okouření rakve.

Poslední služba kněží spoluprátoři.

Zádušní mše svatá v Bělé pod Bezdězem.

Z pohřbu Jana Nepomuka Jiříštěho

K textu na stranách 7 - 11 • Fotogalerii naleznete na www.dclm.cz

Foto Karel Pech

Národní týden manželství v televizi Noe

úterý 11. 2. 20:00

Speciál - Ptejte se!
Živé vysílání měsíčníku Na pořadu rodina. Vaše dotazy ohledně vztahů a rodiny zodpoví: P. ThDr. Jan Balík, PhD. Mgr. Marta Luzarová Jan a Ivana Zajíčkoví Mgr. Jan Špilar

pátek 14. 2. 20:00

Živé vysílání Kulatého stolu na téma Rok rodiny Hosté pořadu: P. ThDr. Jan Balík, PhD. lektor Institutu rodiny Jana Pavla II. v Bratislavě, Prof. Lubomír Mlčoch, CSc., člen Papežské akademie společenských věd

středa 12. 2. večer

Noční univerzita: P. Aleš Opatrný, Radosti a strasti stavu manželského

www.tydenmanzelstvi.cz

www.tvnoe.cz

www.prorodiny.cz

denně dopoledne

Opakování starších dílů relace Na pořadu rodina, dostupné také v online archivu televize Noe

Dotazy do živých pořadů můžete posílat předem na vysilani@tvnoe.cz.

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. Adresa redakce: Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dclm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dclm.cz). Redakce: Jana Michálová (michalkova@dclm.cz). Grafická úprava: Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s.r.o. (zelenka@primatisk.net). Objednávky a distribuci zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu.

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042.

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant nad rakví zesnulého kněze.

Generální vikář P. Stanislav Příbyl při posledním rozloučení u hrobu v Turnově.

Modlitba kapitulního probšta, preláta Jiřího Hladíka a ostatních kněží.

Svatá rodina
vitráž, Jeřmanice

Foto Ivo Habán

Ze sbírek litoměřické diecéze